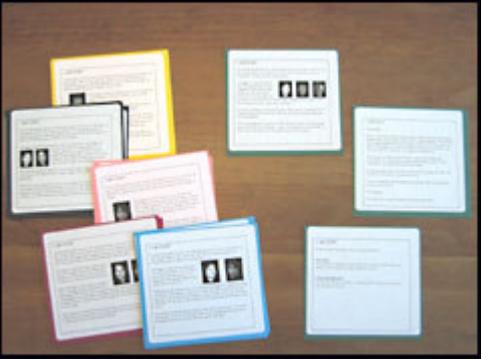
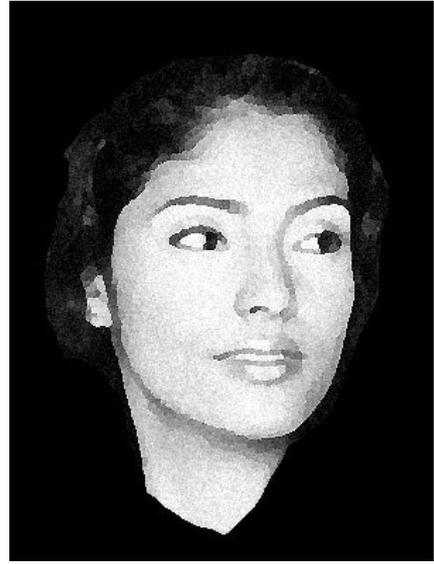
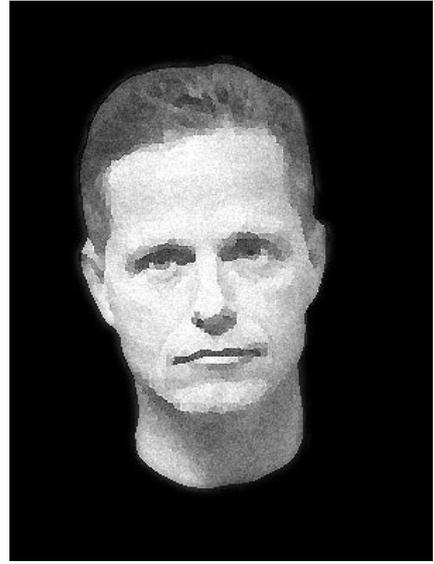

VÆSENER

SPILLEDERENS GUIDE TIL SPILLERMATERIALET

	
<p>1. Ord til Prologen (36 stk.) Disse skal lægges ud på bordet ved starten af spillet.</p>	<p>2. Spilpersonbeskrivelser (6 stk.) Når du har fordelt spilpersonerne, skal hver spiller have deres spilpersonbeskrivelse. Den er udformet som en lille "Player's Screen". På ydersiden er der foto af personen, som alle skal kunne se, og på indersiden er der en personbeskrivelse på venstre side og en beskrivelse af landet Argana Karastan på den højre.</p>
	
<p>3. Erindringskort (6 x 13 stk.) Når spillerne har fået deres spilpersonbeskrivelser, skal de hver have udleveret en bunke med 13 Erindringskort. Spilleren skal selv blande bunken og lægge den foran sig med ryggen opad. Spilleren må IKKE se på kortene endnu.</p>	<p>4. Faste Erindringskort (6 x 3 stk.) Disse Erindringskort skal spillerne ikke have til at begynde med. Du skal uddele dem på faste tidspunkter i løbet af scenariet: starten og slutningen af 1. akt og starten af 2. akt.</p>
	
<p>5. Genstande (8 stk.) Spilpersonerne kan finde en kasse med nogle genstande, som engang har tilhørt dem. Bed spillerne om at fordele "genstandene" mellem sig.</p>	<p>6. Ørkindrøm + En sidste Erkendelse Lige før slutningen af 2. akt skal spillerne udspille små drømme to og to. Der er en vejledning for hver spilperson. Efter drømmen skal hver spiller have udleveret kortet med sin spilpersons sidste erkendelse.</p>

Ordre	Terningen	Mening	Bøn	Omsorg	Hånden
Plan	Loteri- seddel	En lige linie	Den hellige bog	Håb	Øjne
Knytnæve	Et sammen- træf	Tanke	Ånden	Menneske	Kys
Styrke	Mønten	Hovedet	Fordømt	Helbrede	Brev
Et våben	Klør es	Computer	Velsignet	Redning	Hjerte
Tordenvejr	Vejrskifte	Stjerne- himlen	Himlen	Jorden	Måne

Du er en mand, omkring fyrrer år, men meget veltrænet og kunne måske passere for en midt i trediverne, hvis man ser bort fra de fine rynker i ansigtet. Du kan nemt smile, også overbevisende, men du stoler ikke på det og mærker dit eget gennemborende blik. Du ved, at mennesket ikke er et venligt væsen – det skal kontrolleres og styres. Du stoler ikke på andre, knap nok på dig selv, du sætter kun din lid til disciplin og viljestyrke. Du kan mærke, du er vant til navigere i ukendt farvand, sætte dig mål og opfylde dem effektivt og pragmatisk uden hensyn til egne eller andres fine fornemmelser. Bag den handlekraftige styrke kan du mærke din egen svaghed. Du har en nagende fornemmelse af, at intet nytter. Men du må kæmpe hårdt for at sikre din egen og dine artsfællers overlevelse. For det må være det, det handler om? Eller er du kun en fortabt forsikringsagent uden en ordentlig police at sælge?

ARGANA KARASTAN: Landet blev selvstændigt i 1994 efter at have været en del af Sovjet siden 1936. De første reelle valg blev afholdt i 2001, men regeringen gik i opløsning og efterlod et splittet land i borgerkrigsfare.

FN overtog *de facto* kontrollen med landets hovedstad Astana i 2003 for at gennemtvinge et frit præsidentvalg i 2004, mens USA og Rusland begge har bebudet, at hvis ikke den nye leder er i stand til at fjerne de mange formodede terrorist-reder i landet, vil man se sig nødsaget til at intervenere.

Argana Karastan er officielt en demokratisk republik, som har været styret af et sandt kludetæppe af klan-ledere, gammel-kommunister og ultra-liberalister. Til den forestående præsident-valgkamp er det overraskende nok den turkmenske kandidat, Kirsan Ilcan, som er favorit – på trods af at Karamenerne er den største befolkningsgruppe i landet og var mest indflydelsesrig i Sovjettiden. Men Karamenerne har ikke haft en samlet politik efter kommunismens fald.

Moderne turkmenere har i samarbejde med liberale russere og andre udlændinge omstillet sig til markedsøkonomi med øget politisk magt til følge. De fleste turkmenere er dog stadig dybt nationalistiske bønder. Derfor henter Kirsan Ilcan ikke sine stærkeste støtter blandt sit eget folk. Tværtimod ser mange hans internationale linje som forræderi mod stammerne. Men med en forventet stemmeprocent på allerhøjest 40, er det under alle omstændigheder ikke folke-stemningen, der kommer til at afgøre det forestående valg.

Du er en kvinde, et ubestemmeligt sted i tyverne, du er køn. Det falder dig let at smile, og det holder du af. Du har mørkt, nærmest sort hår, der er skulderlangt. Din hud har en mørk lød og er pæn og velplejet, ligesom dine negle. Du tænker, du kunne deltage i en skønhedskonkurrence og smiler ved det fjolde i tanken, uden at ane, hvorfor det skulle være fjollet. Du kan lide dig selv. Du kan lide andre mennesker.

Det gør dig kun lettere urolig, at du ikke kan huske hvem du selv er. Det passer dig på en måde udmærket. Du befinder dig godt i det ukendte øjeblik, hvor du kun kan reagere instinktivt. Du håber, du har et smukt navn, der passer til dig. Bag din umiddelbare lette stemning og din glæde ved at være i live, kan du mærke en sorg, og ikke ønsker at komme nærmere. Du er sikker på, at du har en elsket. Et sted der er en mand, du elsker højere end dit eget liv. Måske er det kun en drøm? Måske elsker du mange, mænd og kvinder?

ARGANA KARASTAN: Landet blev selvstændigt i 1994 efter at have været en del af Sovjet siden 1936. De første reelle valg blev afholdt i 2001, men regeringen gik i opløsning og efterlod et splittet land i borgerkrigsfare.

FN overtog *de facto* kontrollen med landets hovedstad Astana i 2003 for at gennemtvinge et frit præsidentvalg i 2004, mens USA og Rusland begge har bebudet, at hvis ikke den nye leder er i stand til at fjerne de mange formodede terrorist-reder i landet, vil man se sig nødsaget til at intervenere.

Argana Karastan er officielt en demokratisk republik, som har været styret af et sandt kludetæppe af klan-ledere, gammel-kommunister og ultra-liberalister. Til den forestående præsident-valgkamp er det overraskende nok den turkmenske kandidat, Kirsan Ilcan, som er favorit – på trods af at Karamenerne er den største befolkningsgruppe i landet og var mest indflydelsesrig i Sovjettiden. Men Karamenerne har ikke haft en samlet politik efter kommunismens fald.

Moderne turkmenere har i samarbejde med liberale russere og andre udlændinge omstillet sig til markedsøkonomi med øget politisk magt til følge. De fleste turkmenere er dog stadig dybt nationalistiske bønder. Derfor henter Kirsan Ilcan ikke sine stærkeste støtter blandt sit eget folk. Tværtimod ser mange hans internationale linje som forræderi mod stammerne. Men med en forventet stemmeprocent på allerhøjest 40, er det under alle omstændigheder ikke folke-stemningen, der kommer til at afgøre det forestående valg.

Du er måske sidst i tyverne eller starten af trediverne. Du er kvinde. Dit hår er kort. Du har dybe mørke øjne og din hud er gylden. Du ser lidt spansk ud? Måske lidt mellemstilig? Du er om i mange muskler. Du kan mærke, at du er vant til at røre dig meget, og det har ikke været godt for dig at være indespærret. Du beundrer din arme og ben. Muskeltegningerne er smukke og skarpe. Der er en hel del ar, både nye og gamle, men du kan lide dem.

Du tænker. Du tænker hurtigt og systematisk. Det irriterer dig, at du ikke kan huske noget, for du kan mærke, at du har masser af viden og overblik. Og sorg. Du kan mærke sorg. Vrede. Hvorfor er det ikke gået væk? Hvorfor er kun rodet tilbage? Du må fokusere og genoprette dit sind.

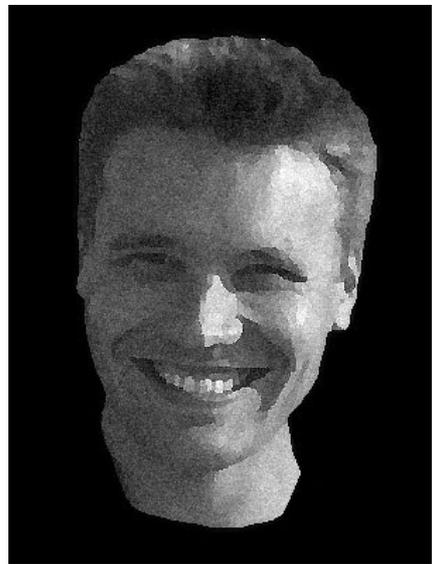
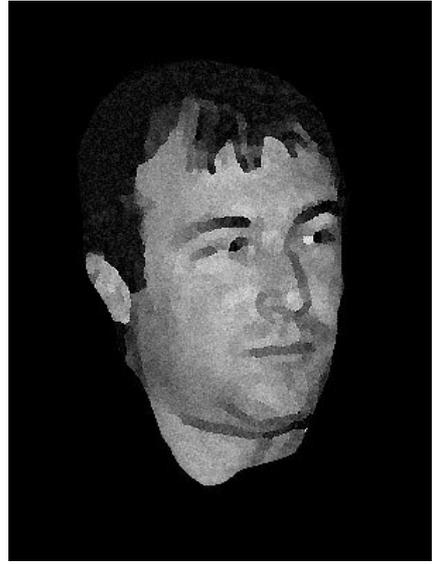

ARGANA KARASTAN: Landet blev selvstændigt i 1994 efter at have været en del af Sovjet siden 1936. De første reelle valg blev afholdt i 2001, men regeringen gik i opløsning og efterlod et splittet land i borgerkrigsfare.

FN overtog *de facto* kontrollen med landets hovedstad Astana i 2003 for at gennemtvinge et frit præsidentvalg i 2004, mens USA og Rusland begge har bebudet, at hvis ikke den nye leder er i stand til at fjerne de mange formodede terrorist-reder i landet, vil man se sig nødsaget til at intervenere.

Argana Karastan er officielt en demokratisk republik, som har været styret af et sandt kludetæppe af klan-ledere, gammel-kommunister og ultra-liberalister. Til den forestående præsident-valgkamp er det overraskende nok den turkmenske kandidat, Kirsan Ilcan, som er favorit – på trods af at Karamenerne er den største befolkningsgruppe i landet og var mest indflydelsesrig i Sovjettiden. Men Karamenerne har ikke haft en samlet politik efter kommunismens fald.

Moderne turkmenere har i samarbejde med liberale russere og andre udlændinge omstillet sig til markedsøkonomi med øget politisk magt til følge. De fleste turkmenere er dog stadig dybt nationalistiske bønder. Derfor henter Kirsan Ilcan ikke sine stærkeste støtter blandt sit eget folk. Tværtimod ser mange hans internationale linje som forræderi mod stammerne. Men med en forventet stemmeprocent på allerhøjest 40, er det under alle omstændigheder ikke folke-stemningen, der kommer til at afgøre det forestående valg.

Du er en mand omkring de 30-40. Du føler dig ung, men du kan mærke at din krop har været gennem meget. Du har mange år. Nogle må være meget gamle, andre er helt friske. Du er spændende. Din krop er en roman med tusinder af hemmeligheder, og dine mørke øjne er som et tungt, mørkt velour-tæppe trukket for en teaterscene.

Du er stærk - både fysisk og mentalt. Du kan mærke at du er vant til at kunne løbe om hjørner med folk. Du har altid en klemme på folk. Problemer lige nu er, at du ikke kan huske en eneste af dem...

Du ved, at du plejer at virke charmerende og interessant, men du bærer også på en masse hemmeligheder. Men hvad er de værd nu? Nå – det kommer vel tilbage, når du skal bruge det. Du har på fornemmelsen, at du som regel er heldig, når det virkelig gælder.

ARGANA KARASTAN: Landet blev selvstændigt i 1994 efter at have været en del af Sovjet siden 1936. De første reelle valg blev afholdt i 2001, men regeringen gik i opløsning og efterlod et splittet land i borgerkrigsfare.

FN overtog *de facto* kontrollen med landets hovedstad Astana i 2003 for at gennemtvunge et frit præsidentvalg i 2004, mens USA og Rusland begge har bebudet, at hvis ikke den nye leder er i stand til at fjerne de mange formodede terrorist-reder i landet, vil man se sig nødsaget til at intervenere.

Argana Karastan er officielt en demokratisk republik, som har været styret af et sandt kludetæppe af klan-ledere, gammel-kommunister og ultra-liberalister. Til den forestående præsident-valgkamp er det overraskende nok den turkmenske kandidat, Kirsan Ilcan, som er favorit – på trods af at Karamenerne er den største befolkningsgruppe i landet og var mest indflydelsesrig i Sovjettiden. Men Karamenerne har ikke haft en samlet politik efter kommunismens fald.

Moderne turkmenere har i samarbejde med liberale russere og andre udlændinge omstillet sig til markedsøkonomi med øget politisk magt til følge. De fleste turkmenere er dog stadig dybt nationalistiske bønder. Derfor henter Kirsan Ilcan ikke sine stærkeste støtter blandt sit eget folk. Tværtimod ser mange hans internationale linje som forræderi mod stammerne. Men med en forventet stemmeprocent på allerhøjest 40, er det under alle omstændigheder ikke folke-stemningen, der kommer til at afgøre det forestående valg.

Du er en kvinde, måske tæt på halvtreds år, med et furet, tænksomt ansigt. Du har et gennemborende blik, som giver dig en følelse af styrke og sikkerhed. Du har sort hår, en lys, gylden kulør og asiatiske træk. Du tænker, du er meget mere end den kvinde du ser i spejlet, du tjener en højere bestemmelse end at være en almindelig kvinde. Du bryder dig ikke om at tale med andre mennesker, kun for at få svar på spørgsmål.

Det bekymrer dig grænseløst, at du ingen erindring har. Du føler en trang til at bede til Gud om hjælp, men kan ikke finde ud af at følge den, du har glemt hvordan. Bag din alvorlige, tænksomme beslutsomhed kan du mærke en trang til at give efter for en svaghed, til at græde eller noget endnu værre, du slet ikke har lyst til at mærke. Du er sikker på, du har en vigtig bestemmelse at fuldføre, hvis bare du kunne huske hvad? Eller er det en arrogant indbildning? Måske er du bare en træt kone med for mange børn at mætte?

ARGANA KARASTAN: Landet blev selvstændigt i 1994 efter at have været en del af Sovjet siden 1936. De første reelle valg blev afholdt i 2001, men regeringen gik i opløsning og efterlod et splittet land i borgerkrigsfare.

FN overtog *de facto* kontrollen med landets hovedstad Astana i 2003 for at gennemtvunge et frit præsidentvalg i 2004, mens USA og Rusland begge har bebudet, at hvis ikke den nye leder er i stand til at fjerne de mange formodede terrorist-reder i landet, vil man se sig nødsaget til at intervenere.

Argana Karastan er officielt en demokratisk republik, som har været styret af et sandt kludetæppe af klan-ledere, gammel-kommunister og ultra-liberalister. Til den forestående præsident-valgkamp er det overraskende nok den turkmenske kandidat, Kirsan Ilcan, som er favorit – på trods af at Karamenerne er den største befolkningsgruppe i landet og var mest indflydelsesrig i Sovjettiden. Men Karamenerne har ikke haft en samlet politik efter kommunismens fald.

Moderne turkmenere har i samarbejde med liberale russere og andre udlændinge omstillet sig til markedsøkonomi med øget politisk magt til følge. De fleste turkmenere er dog stadig dybt nationalistiske bønder. Derfor henter Kirsan Ilcan ikke sine stærkeste støtter blandt sit eget folk. Tværtimod ser mange hans internationale linje som forræderi mod stammerne. Men med en forventet stemmeprocent på allerhøjest 40, er det under alle omstændigheder ikke folke-stemningen, der kommer til at afgøre det forestående valg.

Dit smil er varmt. Din krop er veltrænet, og du kan mærke at du plejer at være velsoigneret. Du er en mand i tyverne. Du har på fornemmelsen, at du virker ældre end du er. Du må have påtaget dig meget ansvar. Du er lyshåret, lys i huden og taler et pænt russisk, men du drømmer på et andet sprog.

Du må være vant til at møde folk med et åbent sind. Du kan mærke at du kender mange. Hvor ironisk at du ikke kan huske en eneste lige nu. Det kommer nok.

Er du mon religiøs? Du er i hvert fald fredens mand. Du må endevende dit indre og finde ud af, hvad din opgave er. Du ved den er livsvigtig. Nogen har desperat brug for dig. Er det en kvinde?

ARGANA KARASTAN: Landet blev selvstændigt i 1994 efter at have været en del af Sovjet siden 1936. De første reelle valg blev afholdt i 2001, men regeringen gik i opløsning og efterlod et splittet land i borgerkrigsfare.

FN overtog *de facto* kontrollen med landets hovedstad Astana i 2003 for at gennemtvunge et frit præsidentvalg i 2004, mens USA og Rusland begge har bebudet, at hvis ikke den nye leder er i stand til at fjerne de mange formodede terrorist-reder i landet, vil man se sig nødsaget til at intervenere.

Argana Karastan er officielt en demokratisk republik, som har været styret af et sandt kludetæppe af klan-ledere, gammel-kommunister og ultra-liberalister. Til den forestående præsident-valgkamp er det overraskende nok den turkmenske kandidat, Kirsan Ilcan, som er favorit – på trods af at Karamenerne er den største befolkningsgruppe i landet og var mest indflydelsesrig i Sovjettiden. Men Karamenerne har ikke haft en samlet politik efter kommunismens fald.

Moderne turkmenere har i samarbejde med liberale russere og andre udlændinge omstillet sig til markedsøkonomi med øget politisk magt til følge. De fleste turkmenere er dog stadig dybt nationalistiske bønder. Derfor henter Kirsan Ilcan ikke sine stærkeste støtter blandt sit eget folk. Tværtimod ser mange hans internationale linje som forræderi mod stammerne. Men med en forventet stemmeprocent på allerhøjest 40, er det under alle omstændigheder ikke folke-stemningen, der kommer til at afgøre det forestående valg.

FRA DIN BARNDOM

Han løb aldrig, når han skulle op ad trappen. Altid rolige, tunge skridt. Du nåede altid at synge første og andet vers, mens han var på trappen.

Han råbte aldrig, når han åbnede døren til dit værelse. Altid tavs. Helt tavs. Du kunne nå at synge tredje vers, mens han betragtede dig fra døråbningen. Så kom lyden »swooooosh!« Du forestillede dig altid, at det var en flyver, der lettede. Men det var bare bæltet.

Du hadede ham. Ikke fordi han slog, men fordi han var tavs. Tavs som graven. Du husker alle lydene omkring ham. Avisen, der knitrede. Piben, der blev banket blidt mod kanten af krystalkegleret. Du kan ikke huske, at han nogensinde sagde et ord.

Han trykkede din hånd, da du kom ind på akademiet. Du ved ikke om han var stolt, men han nikkede til dig. Han var flot. Han lignede sådan en statue af en græsk diskoskaster. Du kan huske, at du kunne bruge timer på at betragte hans pokaler. Han havde været på det olympiske hold, havde mor sagt.

FRA DIN UNGDOM

»Kom nu, Will. Du skal kysse Suzy!« siger Laura. Hun er 13 og du må være 15 eller 16.

»Gu' vil jeg ej.. jeg gider ikke kysse din åndssvage fir-øjede veninde...« svarer du surt, selvom du kan mærke, at det summer i din mave.

»Du lovede! Ellers sladrer jeg til far om bilen!«

Dumme tos.

»Du skal lukke øjnene først,« kvadrer hun. Kan hun ikke stå stille bare et øjeblik. Suzy står og træder sig selv over tærne. Hun er godt nok ikke særligt køn. Hun er faktisk grim som et spark af en hest.

»Så få det dog overstået...« siger du og lukker øjnene.

Der går lang tid, synes du. Så hører du vejrtrækningen komme nærmere. Du mærker varmen på dine læber. Og så mærker du læberne mod dine.

De er våde. Og bløde! Hold kæft, hvor er de bløde. Hov! Tungen... det var ikke aftalen. Men alligevel åbner du munden. Tungen kommer ind og rører dine tænder. Du holder dem sammen som det sidste forsvar. Hold ud, General Custer! Du kan mærke, hvordan det snurrer i hele din krop.

Du lader det ene øje åbne på klem. - - - Det er sgu' Laura! Din lillesøster. Hun har lukkede øjne. Du lukker dit øje igen. Hæver porten på dit fort.

Lader tungerne mødes. Suger grådigt varmen og blødheden til dig...

SMAK! siger det, da du i en bevægelse rejser dig, åbner øjnene og sender din søster i gulvet med syngende lussing.

»Luder...« siger du og går...

DIT JOB

»Ved du, hvad forskellen er på en kriger og en soldat?« spørger Major Erwin dig.

»Nej, Sir.« svarer du og pudser videre på din medalje.

»En soldat kæmper kun, når han får besked på det... Hvad er du, Will?« Du løfter hovedet og ser på ham. Du bliver pludselig så trist, så trist til mode. Du troede, det endelig var slut. At din værnepligt var overstået. At du havde givet dit bidrag til den frie verden... men din egen verden forsvandt, mens du var ude og redde de andres. Jeres blik mødes. Han ved intet om, hvad du har været igennem, men han forstår dig. Du må væk herfra. Du må gøre det eneste, du er i stand til.

»CIA har brug for flere krigere i Afghanistan. Der er alt for mange rotter i hullerne derovre. De har brug for lidt lav-tolerance oprydning. Lige noget for dig, Will.«

»Jeg er 41, Sir,« siger du og begynder at pakke din gallauniform væk.

»Nemlig. De har ikke taget livet af dig endnu, så du må jo være lavet af hårdt stål. Du spiser dem til morgenmad.«

Du mærker en kildrende trang til at brage din hånd ind i den ru murstensvæg. Du står længe og stirrer ind i væggen, mens du forestiller dig blodet løbe i fine striber.

»Jeg kunne godt bruge lidt morgenmad,« siger du til sidst.

»Hvordan vil du have dine æg?« spørger Major Erwin og ler.

GASSEN

Du husker lugten af muggen jord – nej – jordslået, som jordslået tøj, bare mere intenst og skarpt. Forvirring. Det skete midt i noget andet.

Ildkampen ophører, øjeblikkeligt. Der var andre planer. Det er en gas, er du sikker på. Du lod dit våben falde, og dækkede mund og næse med hænderne. Det var en gas. Smerter i svælg og lunger. Din hjerne galoperede af sted. Du kunne ikke identificere den. For helvede, en ukendt gas. Alle planer vælter. Alle. Du mærker panikken. Svaghed. Svaghed. Tænk! Alting drukner i din panik. Sådan en angst har du aldrig oplevet. Den er fysisk. Kvalmende. Minder om angsten første gang, man er i ildkamp. Når kroppen opdager, den kan dø.

Du kan ikke huske, hvad planen var. Hvad laver du her? Hvad er det for et sted? Gør noget! Du løber ud af hallen. Støder ind i en mand. Du bliver rædselsslagen ved at se ham. Genkender ham. Han skulle dø. Det var en plan, husker du. Han er din fjende. Han vil ødelægge dig. Du glemmer alt om gassen og angriber ham. Hvis bare han dør, kan du være lidt roligere. Du får fat om halsen på ham. Men når ikke at kvæle ham, før kræfterne slipper op.

DIN MISSION

Du husker en mand, der skriger, og skriger. I timevis. Du ser til imens syriske efterretningsfolk afhører manden. Han er en turkmener, vist oprindeligt fra Iran, men har på en eller anden måde fuppet sig til et statsborgerskab i Canada. Han er blevet samlet op, da han mellemlandede i New York. Du husker ham, fordi du sjældent har set nogen udholde den slags smerte så længe. Men især fordi, han begyndte at gå dig på nerverne. Du tænkte han nok alligevel ikke vidste en skid. Du blev svag. Var lige ved at standse syrenes forhør. Pludselig brød han sammen. Han hulkede og græd, mens han fortalte om et ukendt terrornetværk og dets leder – Kursputin – og det var ikke småting, han havde at sige om fyren. Du tænkte, han prøvede at fuppe jer, opdigte et eller andet.

I tog ham i forhør et par dage efter. Nu deltog du aktivt. I ville sikre jer, at han gentog de samme oplysninger. Sikre jer, at han ikke bandt jer noget på ærmet. Du lagde mærke til, hvor afsindig uheldig han var over at afsløre denne Kursputin – som om det var hans egen familie. Da folte du dig sikker. Du havde fået et nyt 'bæst' at jage.

JUDITH

Du genkender hende pludseligt. Måden hun drejede hovedet på, minder dig om noget. Hendes navn er Judith, husker du. Du kan ikke placere hende. Hvor hører hun til i verden? Du har 'fundet' hende et sted i mellemøsten. Hendes hoveddrejning mindede dig om engang, hvor I sad et sted i bjergene i Afghanistan. Hvornår? Nej, du husker det ikke. I sad og skød til måls. I havde trænet nogle tørklædekledte muslimer – hvem? Hvilken slags?

Du aner det ikke – kun at det var et forfærdeligt job, med deres evige snakken og deres barnlighed. Men du husker, hvordan du nød at være sammen med hende. Hun skyder bedre end dig. Langt bedre. At tage hende med ud og skyde. Bare iagttagende hende. Ingen forfængelighed, ingen snak, bare handling. Det passer dig godt, at hun aldrig spiller på sit køn. Hun er en maskine. Du respekterer og beundrer hende på samme måde som et jagerfly, et stykke imponerende ingeniørkunst. Hun tror på loyalitet. På disciplin. Hun er din dræbermaskine. Men samtidig kan du ikke lade være med at føle for hende som en slags datter. Aldersforskellen er ikke stor nok... men du har taget dig af hende, og det føles godt. Du er pinligt klar over, at det er en farlig følelse. Den gør dig svag.

ARJAN

Han hedder Arjan. Du kan huske, at du har talt med ham mange gange. Han ved noget. Han ved en masse, som du har brug for. Du ved ikke om han holder det skjult for dig.

»Træk et kort,« sagde han til dig. Han havde et sæt kort i lommen. Han kunne nogle tricks, og du var både imponeret og irriteret på samme tid.

Han må ikke slippe væk. Du ved, han er snu – og han har noget, du har brug for, hvis du skal fuldføre din mission. Du kan huske, at han havde noget med olie at gøre. Han kendte alle olie-folkene... men han vidste jo også noget om våben?! Du husker det tydeligt. Han samlede en M4 med lukkede øjne. Han er ikke Delta Force. Det er du sikker på. Hvad er han? Speznaz? Nej... han er ikke russer, selvom han taler perfekt russisk.

Du skylder ham et eller andet. Du har lovet ham noget – og han er her kun indtil han har inkasseret det. Han har ingen moral. Ingen pligtfølelse eller patriotisme. Han er sig selv nærmest. Det er nok okay. Han er lettere at styre på den måde...

PETR SVOIK

»Han er ved at lave noget kemisk...« stammer den fede bebrillede fyr. Du ser op og ned af ham. Hvad er der med folk, som har gået på universitetet? Bliver de tvunget til at gå fløjsbukser og uld-sweater? Og hvornår blev det forbudt studerende at tage bad og gå til frisør? Du får lyst til at spule ham med en brandslange.

»Hvad for noget kemisk?« spørger du og får, med et lille vift med pegefingeren, den blege russer til at sætte sig ned.

»Nervegas! De kalder den for Rædselsgassen. Man ser sin værste angst for sig! Man dør af skræk... eller sådan noget i den stil...«

Det er vist kun ham, din meddeler, der er i fare for at dø af skræk. Petr Svoik. Han har lavet kommunikationsudstyr for en terrorist ved navn Kursputin. *Al Khursaim* hedder hans gruppe. Petr ved desværre meget mindre end du havde håbet, men til gengæld behøver du ikke prikke særligt meget til ham. Du har kun haft ham under behandling en gang. Lige siden har han spytet hemmeligheder ud på samleband. Mest banaliteter og misforståelser, men okay.

»Han er på fabrikken i Petrapavlovsk nu. Kursputin. Men du må ikke sige til ham, at jeg har sagt det...« siger Petr, mens han kæmper for ikke at hyperventilere.

»Jeg er bare hundefanger, Peter Pik. Jeg gider ikke snakke med ham. Jeg skal bare have koteren med hjem.« siger du og hælder det sidste pulverfløde i din lunkne kaffe.

FRYGT FOR KAOS

Der er en drøm, som kommer igen og igen. Du ved, at du har drømt den samme drøm, siden du var barn.

Du holder en fest, men de her bavianer bliver ved med at klatre ind ad vinduerne og ned gennem skorstenen. Du kan se de afsindige tandsæt, mens de hopper rundt og ødelægger alting – og folk synes bare det er sjovt! Du råber, at de skal hjælpe dig med at få aberne ud, men der er ingen, der gør noget. De griner bare. Ligesom bavianerne... og så er det du opdager, at de alle sammen er bavianer. Du begynder at slå ud efter dem, men det hjælper ikke. Det er som om, du enten ikke kan ramme, eller som om det ikke gør ondt på dem.

Og din far kommer hjem lige om lidt, og din mor råber at der er mad, og din søster står helt nøgen på toppen af trappen og tisser...

Du hader den drøm. Du ved ikke hvorfor, men du hader den. Du har ALDRIG fortalt den til nogen.

HAD

Det er ikke så længe siden. Det er som om, det lige er sket. Der står en turkmener og ler ad dig. En rig fyr, en af de utallige rige, spolerede døgenigte, der elsker at ydmyge udlændinge. De kalder sig troende muslimer, men de lever mere dekadent end de rigeste svin i nogen vestlig by. Han står og ler af dig, fordi det lige er blevet klart, at du er magtesløs. Et par af hans familiemedlemmer er blevet tilbageholdt. Du var på vej til at afhøre dem, da du blev beordret til at mødes med den her laps. Du hader det. Politik. Diplomati. Men du kan spillet. Du smiler og ler med. I laver vittigheder om hvad der er tykkest, blod eller olie? I hans tilfælde aner du det ikke. Den her gut sidder på olie og naturgas for svimlende summer. Du kan ikke røre ham. Måske er hans fetter en vanvittig massemander, men – ha-ha – han er jo familie. Jo tak, Allah er stor. Før du går, kalder du op på en radio og beordrer de kære, uskyldige frigivet. Sender en sidste vittighed om at dine drenge måske er kommet til at være lidt for ivrige. I ler igen.

Det var ikke meningen, han skulle have leet af den sidste vittighed. Det viser, han er for overlegen. Kan blive farlig. På vej ud minder du dig selv på, at der skal lægges en plan for lapsens uheldige bortgang.

MINDET OM EN LÆNGSEL

Du har iagttaget ham den lyshårede unge mand. Der er noget ved ham, som minder dig om en længsel. Du føler en trang til at beskytte ham. Det naive, åbne udtryk i hans øjne. Hans ubehjælpelige måde at bevæge sig på. »Hold dog op med det dér,« er du lige ved at sige. »Pas nu på dig selv...« Du har aldrig set ham før, men han vækker noget i dig. Det gør helvedes ondt.

Gad vide hvor gammel han er? 21? 25?

Hvem kunne finde på at gøre ham ondt? Hans svaghed er nærmest hans styrke. Du kan mærke din egen svaghed. Den er ikke nogen styrke overhovedet. Du må aldrig blive svag. Ikke ligesom hende... Lydia... Du kan huske, at du snurrede hendes navn for hvert slag du lod falde mod hendes ansigt. Lydia! Lydia! Lydia! Hvordan kunne hun gøre det? Hvordan fanden i helvede kunne hun gøre det. Lydia! Lydia! Lydia!

Han skulle have heddet Matthew. Hvis det var blevet en søn.

OVERBEVISNING

Der er én bog, som du har læst mange gange. Måske er det den eneste, men du har haft den krollede Penguin udgave med dig overalt.

Du kan oven i købet huske visse passager. Det er da utroligt, hvad man går rundt og husker på...

With us there is great justice, because that war is just which is necessary, and arms are hallowed when there is no other hope but in them. Here there is the greatest willingness, and where the willingness is great the difficulties cannot be great if you will only follow those men.

The sea is divided, a cloud has led the way, the rock has poured forth water, it has rained manna, everything has contributed to your greatness; you ought to do the rest. God is not willing to do everything, and thus take away our free will and that share of glory, which belongs to us.

Fyrsten af Machiavelli.

KURSPUTIN

Du kan huske, at have læst en rapport om Grigory Kursputin. Den var hemmelig-stemplet. Fra CIA.

Manden var oprindeligt fra Rusland. Han var soldat under krigen i Afghanistan, men hans kampvognsdeling gik i et baghold. Han overlevede som den eneste og måtte klare sig i ørkenen i dagevis.

Nogle nomader fandt ham, og af en eller anden grund slog de ham ikke ihjel. De tog ham med, og han blev en del af deres stamme. Han hjalp dem med at udføre angreb på både Mujaheddin og Sovjet.

Hans lille enhed spredte skræk og rædsel, men da en russisk enhed endelig fandt frem til deres lejr, fandt de kun kvinder og børn. Og de havde alle fået skåret halsen over. Ingen har taget ansvaret for gerningen, men rygterne vil vide, at det var Kurputins egne mænd, der gjorde det på hans foranledning. For at kappe alle bånd. Den totale frihed.

Du har læst mange af den slags rapporter, og du er ikke imponeret over denne her. Masser af mytologiske fantasmer. Intelligence Report? Hvad med at kalde det Stupidity Report?

1. AKT START

Du kan ikke huske dit navn. Du kan ikke huske, hvem du er. Din hals og dine lunger føles ru. Du stirrer op i loftet fra en hospitalsseng. Du er fastspændt og du har allerede mærket efter, om du ville kunne slippe fri. Men nej. Bæltfiksering er effektivt. Det ved du.

Der ligger 5 andre på samme stue. Du kan genkende to af ansigterne:

Du kan ikke huske hvad de hedder, de to kvinder, men de er smukke på hver deres måde. De må begge være i tyverne. Mon du er forelsket i en af dem? Tænkt at du har glemt det? Den bliver sgu' svær at forklare!

Pludselig husker du en impuls. Du skal finde nogen. Finde... eller fange? En farlig mand? Måske?! Det er meget vigtigt. Det handler om verdens sikkerhed.

Men du er ved at miste dine støtter. De må ikke forsvinde... er det disse mennesker? Bare de ikke forsvinder, for du kan nå at huske. Du må slippe fri og sørge for at finde ud af, hvem de er. Du skal bruge dem, er du sikker på. Ellers klarer du det aldrig... Hvad **det** så end er!?

1. AKT SLUT

»Jeg bliver nødt til at gå under jorden, mens opgaven kører,« siger du til George. Han er din kollega – eller er du hans chef? Du kan ikke helt huske det. George Robert Adams. Du genkendte hans ansigt, dengang han afhørte jer på hospitalet – du kunne bare ikke placere det.

»Er det Petr Svoik, der har givet dig et spor?« spørger han dig, og du nikker.

»Hold lidt øje med ham, mens jeg er væk. Måske får jeg brug for ham igen. Hold ham i Aktau.« siger du.

»Jeg skal gøre mit bedste, men der er flere folk i felten lige nu, så jeg har meget at holde styr på...« siger han og tager nogle notater på sin Palm Pilot.

»Jeg skal op nordpå, men du skal ikke lede efter mig, George. Hold styr på tingene her i stedet...«

»Du ved godt, at man bare kan begå selvmord med piller, ikk'? Det er altså meget lettere...« mumler George og ligner næsten en, der taler af erfaring.

2. AKT START

Du kan huske forskellige steder i Argana Karastan:

ASTANA

Her ved du, at du har været, men du kan ikke huske, om du har boet her. Det er hovedstaden og her ligger de fleste officielle kontorer. FN har hovedkontor her.

AKTAU

En havneby ved det Kaspiske Hav. Den kan du huske rimeligt godt. Du ville godt kunne finde rundt i den, for du genkender mange pladser og bygninger. Du kan huske, at du har talt med Petr Svoik, en russisk meddeler, ude i nogle tomme boligblokke udenfor byen.

WILLIAM H. JEFFERSONS ØRKEN-DRØM

Du skal nu køre en lille drømme-sekvens for spilpersonen Will. Du skal fungere som biperson og styre forløbet i en kort scene. Når I er nået til slut-punktet, skal du give spilleren kortet: "Wills sidste erkendelse".

DU SPILLER WILLS FAR

En kold brutal skiderik.

SITUATIONEN

Wills far kommer hjem, og han vil straffe Will for at have været utugtig med sin søster. Du skal skælde ham ud på den mest iskolde måde du kan og så fortælle hvordan Wills far begynder at slå ham med bæltet. Spørg hvad Will vil gøre...

A) HVIS WILL TAGER TÆSKENE

Fortæl hvordan faderen tæsker ham til blods, vælter ham omkuld, lynrer ned og begynder at pisse på ham. Så slutter scenen.

B) HVIS WILL SLÅR IGEN

Faderen begynder at bede om nåde og tilgivelse. Hvis Will tilgiver ham, vil faderen hulkende sige, at han elsker ham. Hvis Will ikke tilgiver ham, eller bliver ved med at slå, vil han pludselig se, at han står og slår på en lille dreng. Den søn han aldrig fik. Så slutter scenen.

WILLS SIDSTE ERKENDELSE

Nogle spørgsmål sidder tilbage i dit hoved. Prøv at besvare dem – du må gerne skrive på kortet her.

Hvad er din livsdrøm?

Hvilken læresætning har du hidtil levet efter?

Hvad er din største frygt?

Hvad ville ødelægge dig?

Hvad ville gøre dig lykkelig?

FRA DIN BARNDOM

My heart belongs to..

If I invite a boy some night
to dine on my fine fin and haddie,
I just adore his asking for more,
but my heart belongs to Daddy.

Yes my heart belongs to daddy, so I simply couldn't be bad,
yes my heart belongs to Daddy,
Dad dad dad, dad dad dad, da da dad.

So I want to warn you, laddy,
though I know that you're perfectly swell,
that my heart belongs to Daddy,
'cause my daddy - he treats it - so well.

FRA DIN UNGDOM

Dette føles som for længe siden. Du tænker det måske er dit første kys. Du husker fornemmelsen af hemmelighed. Spændingen, frygten for at blive opdaget. Forvirrede følelser. Omtumlet. Mest af alt husker du fornemmelsen af en mand, helt nær på din hud, presset op mod dig. Op mod en væg. En grov lervæg. Det var i et vaskerum. Derhjemme, da I boede i... Det første sted I boede, før I flyttede. Der er ingenting. Ingen navne. Ingen steder. Kun fornemmelser. Flygtige billeder.

Du kan huske hans ansigt, hans latter. Han virker meget bekendt. Du kendte ham ud og ind, tror du. Måske var I gift? Du er ikke gift nu, føler du dig sikker på, i hvert fald ikke med ham. Det er som om, det hører fortiden til.

HEMMEIGHEDER

Du husker, at stå med nogle papirer mellem hænderne. Du læser dem. De handler om udslettelsen af hundredtusinder menneskeliv. Om en hemmelig plan, der skal ramme byer over hele verden.

Du føler rædsel. Du ved, du bør lægge papirerne tilbage og komme væk i en fart. Du fatter dit eget liv er i fare, hvis du opdages. Du kan ikke. Det ufattelige nagler dig til stedet. Du prøver at læse papirerne igen, men sætninger vil ikke hænge sammen. Du føler dig sikker på, at du ikke kan bevæge dig ud af stedet. At du må blive stående her, med papirerne i hænderne, indtil nogen opdager dig. Du opdages, du straffes, du mister alt. Ønsker at det skal blive overstået. Du vil opdages nu.

Du aner ikke, hvad du ellers skulle stille op. Kan ikke gå videre herfra. Hvorhen? Stille og roligt lægger du papirerne tilbage i deres gemme. Væk. Går afslappet din vej. Glemmer alt om det.

GASSEN

Da gassen slap ud, dukkede en kvinde op fra et rum bag dig. I så på hinanden. Hun så mærkværdig ud i ansigtet. Helt forkert. Hun er en dæmon, tænkte du. Det slog dig, at hun var den, der havde sluppet gassen fri. Du skreg ad hende "Vi dør alle sammen!". Så blev hun rolig, hendes ansigt forvandlede sig. "Om Gud vil", sagde hun, og tog en dyb indånding.

Du mærkede selv gassen, du vidste den ville lugte af jordslået tøj, bare en mere skarp og stikkende lugt. Du prøvede at holde vejret, mens du forsøgte at slippe væk. Men kvinden tog fat i dig. Du tabte pusten og gispede efter vejret. Gassen fyldte lungerne. Det gjorde ondt. Kvinden holdt dig stadig. Hendes ansigt var forvredet igen, men af skræk. Hun klamrede sig til dig. Klynkede. Hendes negle borede sig ind i dine arme. Du kunne mærke blod løbe ned ad dem.

Du gik amok på hende, slog hende, mens du skreg, hun var sindssyg. Mennesker skal ikke dø. De skal leve, elske, få børn. "Om Gud vil", gentog hun bare, igen og igen. I væltede om på gulvet.

DIN MISSION

Du husker, at du ankom til fabrikken. Det var blevet sent. Du havde totalt fejlberegnet køretiden og du var ikke vant til at køre så langt selv. Soldaten genkender dig heldigvis med det samme og lader dig køre ind.

Kvinden tager imod dig. Den lille asiatiske kvinde.

»Hvad laver du her?« spørger hun – ikke anklagende. Ikke forundret. Bare sådan lige ud i luften.

»Kursputin. Jeg skal have fat i Kursputin. Det er meget vigtigt.« siger du, mest for dig selv.

»Han er her ikke. Han havde hørt, at der var noget under optræk og han kan ikke tage nogle chancer lige nu. Vi er så tæt ved målet... Kom ind og få noget te.«

Du bliver helt tom indeni. Du havde truffet en beslutning. Du troede, at nu var der ingen vej tilbage. Og nu kan du bare vende tilbage.

Det går ikke. Det er gået for vidt. Du må finde ham og stoppe ham.

GRIGORY KURSPUTIN

Efter I havde elsket sammen en morgen, lå du og så på din elskede, Grigi. Pludselig spurgte du ud af den tomme luft. "Hvad er vi egentlig for nogen?" Han så på dig. Blev usikker et øjeblik, kunne du se. Det kunne du godt lide. "Hvad mener du, Anya?", spurgte han så. "Hvem er jeg? Og hvem er du?", svarede du. Han lo, ganske meget, synes du. Han fandt det morsomt, oprigtigt morsomt. Du lo med, men var egentlig alvorlig, kunne du mærke.

Du gentog spørgsmålet. Han forstod din alvor. Så på dig. "Vi er ingenting, Anya. Det er det, vi er. Og det er det, du er bange for. Men der er intet, du kan stille op. Sådan er det. Ingenting". Du brød dig ikke om, når han talte sådan. Du prøvede at argumentere for, at I var noget. Følte, han kunne fortælle dig om dig selv, at han kendte dig bedre end du selv gjorde. Men han tog det ikke alvorligt. Drillede dig ved at gentage sit: "Ingenting". Du vidste han havde ret, men følte han tog fejl. Du blev hård indeni. En dag, ville du få ham til at svare.

KIRSAN ILCAN

»Vil du ikke tage med Riwa ud og se på brudekjole? Hun har jo ikke sin mor til sådan noget, og du har et godt blik for skønhed,« siger din storebror. Det lyder nærmest som om han læser op fra et dameblad. Sådan plejer han ikke at tale til dig. Han smiler. På nøjagtig samme måde, som når han er ude og tale til klanen eller snakker med den internationale presse.

»Selvfølgelig, habibi,« mumler du og betragter ham i skjul af blomsterne. Du bider dig i læben. Hvorfor er det svært? Hvorfor er du ikke lykkelig? Din bror skal endelig giftes.

»Jeg er sikker på, at du kender hver en kjolebutik i Aktau,« griner han falskt og retter på sit slips for femtende gang. Han mumler noget for sig selv. Det lyder som noget fra en tale.

»Selvfølgelig, habibi,« siger du og går.

DANIYAL AKHMENTOV

»Vil du have noget vand, Anya?« spørger han og ser på dig med bekymrede øjne. Du har grædt kan du huske. Du har lige truffet den største beslutning i dit liv. Det kan ikke være særligt lang tid siden, det her. Du kigger på Daniyal. Den søde, dumme dreng. Han har altid været så trofast og omsorgsfuld. Han begyndte at køre for dig, da du kun var 21. Han kan ikke engang have været 18.

Du svarer ham ikke og begynder bare at pakke din lille rejsetaske.

»Er det noget med Kirsan?« forsøger han tøvende. Nu må han stoppe. Du skal væk og han skal ikke med. Du skal væk fra det her liv.

Du vender dig om og får et chok, da Daniyal står helt henne ved dig. Du giver ham et skub og går forbi ham over til spejlet.

»Daniyal. Jeg har ikke tid nu. Jeg skal nok forklare dig det senere, men nu skal du gå.«

Tåbelige dreng! Du ved sgu' da godt, hvorfor han altid har rendt i haserne på dig som en skødehund. Inde i hans lille fantasiverden, håber han på en dag at kunne tage dig. Han har sikkert billeder af dig under hovedpuden. Idiot!

FRYGT

Det er sikkert, at han ikke holder af dig. Han er den eneste, der afskyr dig. Alle andre forguder dig. Du sidder hver dag og venter på ham. Møder ham med længsel og tusind kærlige ord. Lige så sikkert som profetens fem søjler, ænser han dig ikke, du får allerhøjest et irritabelt ”Ja ja, Anyalliah”.

Du frygter ham. Han vil straffe dig. En dag vil han for første gang se på dig. Og så vil han straffe dig hårdt. Gøre dig til intet. Udslette dig af denne verden. Han vil sige: ”Jeg skabte dig. Satte dig i denne verden. Men du er imod min vilje. Og jeg udstøder dig af denne verden igen”. Du kan huske, du hver eneste aften græd dig i søvn, når din mor havde sagt godnat.

HAD

Dette skete for nylig. Det er du sikker på. Det står helt klart for dig. Du var ude at køre nede ved grænsen.. grænsen til... Iran. Du kørte ikke. Det var din chauffør. Ham der altid kører for dig. Eller flyver dig. Daniyal.

I blev stoppet og ’tilbageholdt’ af amerikanerne. Unge soldater. Du forsøgte at appellere til dem, de måtte forstå, at du var ligesom dem. Eller i hvert fald ligesom deres kærester. Du elskede også amerikanske musicals om kærlighed. ”Let’s Make Love”, ”Ace of Hearts”, ”Flying down to Rio”, ”It had to be you” og ”Gentlemen Prefer Blondes”. Du har altid beundret Ginger Rogers og Marilyn Monroe.

Men soldaterne mente I var terrorister. De tævede Khalid. Da han ikke gav dem, hvad de ville vide, tog de fat på dig. De hånede Daniyal imens, fordi han ikke kunne beskytte dig. Forlangte han ’spyttede ud’, ellers ville de også voldtage dig. Du bed det i dig. Du vidste det ville blive hævn. For at holde det ud, forestillede du dig, hvordan de ville dø. Da de ikke havde held med sig, slæbte de jer med sig. Du husker ikke, hvordan I slap fri igen.

LÆNGSEL

Du er begyndt at længes efter kærlighed. Det føles som en kraftig hunger. Den kommer i overvældende bølger, der på det nærmeste overmander dig. Du ved du har en trofast elsker et sted, men det er ikke bare ham du længes efter. Det er at mærke kærlighed fra nogen.

Hvilken som helst person i din nærhed. Kvinde eller mand. At de ville røre ved dig. At du kan røre dem, og give dem kærlighed. At I sammen kan opleve det smukke. Du er forvirret over din længsel. Den gør dig urolig, men føles alligevel tryk. Du kan huske den salighed, du føler, når du har oplevet kærlighed sammen med et andet menneske. Når jeres kroppe har rørt hinanden. Så nært sammensmeltet, at du helt og fuldt kan glide ind i den anden, mærke hvem de er, glæde dig ved det.

Og roen bagefter. Så fri for bekymring. Ingen uro i kroppen, kun en dyrisk afslappelse, der hver gang føles som kan den vare en evighed.

FØLELSEN AF ET MIRAKEL

Først bagefter tænkte du, det var banalt. Du havde stået med din storesøsters nyfødte barn i armene. Havde mærket hvor ufatteligt lille en skabning det var. Skrøbeligt og fint. Men alligevel et levende menneske. Et fuldt og helt menneske. Med øjne, mund, fingre, hud og hår. En lille tissemand, også. Fuldent, så at sige.

Det slog dig, at dette var din bestemmelse. Før eller siden, at give liv til et nyt menneske. Længe efter kunne du blive ved at mærke den lette vægt af barnet og især dets sært blandede duft af sart, pur hud og blodets lette, skarpe aroma af jern. Sådan er livets duft, tænkte du.

KURSPUTIN

Dine tanker er blevet ved med at vende tilbage til en mand. Du kan se, hans ansigt for dig. Du føler dig sikker på, at han er din elsker. Ikke din mand. Du er ikke gift, er du sikker på.

Han står på et klippefremspring under en blå himmel med en stegende varm sol over sig. Du synes han ligner en helteskikkelse fra de gamle legender, som han står der. Du ved med dig selv, han er den mest magtfulde mand, du har mødt, her i verden. Du tænker, han er urorlig. Ingen kan ødelægge ham. Ingen er stærkere end ham. Du ville gå hen og røre ham. Men når han står der, og ser ud over ørkenen, ved du han ønsker fred.

Du vil kalde på ham, "Grigi" er det kælenavn, du bruger til ham. Hvis bare han ville vende sig, så du kan se ind i hans øjne, og så han kan se på dig. Du beroliger dig selv. Han elsker dig. Du er, måske, den eneste, han ikke er uberørt af. Det får dig til at længes efter ham, endnu stærkere. Men han vender sig ikke, og det er kun et billede, der er dukket op af din ødelagte hukommelse, et glimt, du husker ikke andet om ham. Kun ham, der står der, på klippefremspringet.

1. AKT START

Du kan ikke huske dit navn. Du kan ikke huske, hvem du er. Din hals og dine lunger føles ru. Du stirrer op i loftet fra en hospitalsseng. Du er spændt fast og kan næsten ikke røre dig. Du kan mærke at du trænger til et bad.

Der ligger 5 andre på samme stue. Du kan ikke huske om du kender dem, men der er kun et ansigt, du er sikker på du har set før. Den asiatiske kvinde. Du tænker først, at I må være i familie, men efter at du så din refleksion i glasskabet, indså du, at det måtte være forkert.

Du mærker et savn dybt inde i dig. Du skal hjem til din elskede, tænker du. Men måske er han en af de andre her i stuen. Hvor er det tragisk. Du kan jo ikke huske det! Tænk hvis han lå dér i den anden seng?

De må ikke forlade dig. Du er lige blevet forladt, kan du mærke. De må ikke forlade dig.

1. AKT SLUT

Du må til Aktau. Det er her du kommer fra og du kan huske, at der er en stor begivenhed under opsejling. En fest. Du må tilbage til festen.

Du kan mærke at du ikke har fundet din elskede endnu – og det skal du. Du skal fortælle ham, at han skal opgive alle sine vanvittige planer og tage med dig væk herfra. I skal have et barn. I skal skabe liv - både for jer selv og andre. I skal elske. Rigtigt!

Der er noget forkert ved den fest i Aktau. Noget helt forkert, men du kan ikke sætte ord på, hvad det er. Du kan huske at du har sagt det højt for dig selv. »Hvorfor gør han det? Hvorfor?« Lige nu kan du hverken huske hvem 'han' eller 'det' er.

2. AKT START

Du kender forskellige steder i Argana Karastan. Du er sikker på, at du er født og opvokset i landets turkmenske del.

AKTAU

Her må du være vokset op – eller i hvert fald have boet i store dele af din barndom. Du kender alle de pæne kvarterer. Du er vant til at komme rundt i bil. Du kender vejene og skiltene.

UFRA BJERGENE

Du ved du har vandret mange gange i bjergene. Du husker dem som smukke og rolige, selvom de har lagt jord til mange kampe. Mange krige. Du kan huske at plukke de støvede planter som barn. Du kan huske at ligge og elske under stjernerne.

ANYA ILCANS ØRKEN-DRØM

Du skal nu køre en lille drømme-sekvens for spilpersonen Anya. Du skal fungere som biperson og styre forløbet i en kort scene. Når I er nået til slut-punktet, skal du give spilleren kortet: "Anyas sidste erkendelse".

DU SPILLER ANYAS FAR

En bitter og fordømmende mand

SITUATIONEN

Anya er blevet kaldt hen til sin fars dødsleje. Hun skal være taknemmelig over det. Han vil have hende til at indrømme, at hun har været sammen med hendes bror – at hun er en dekadent, vestlig luder. Find ud af hvordan Anya reagerer:

A) HVIS ANYA INDRØMMER ELLER BENÆGTER

Fortæl hvordan faderen spytter på hende og beder hende gå ud og fortsætte sit luder-liv. Scenen slutter her.

B) HVIS ANYA TAGER SIG AF SIN DØENDE FAR

Da det går op for faderen, at anklagerne ikke bider på hende, begynder han at græde og beder hende om tilgivelse. Han dør i hendes arme. Scenen slutter her.

ANYAS SIDSTE ERKENDELSE

Nogle spørgsmål sidder tilbage i dit hoved. Prøv at besvare dem – du må gerne skrive på kortet her.

Hvad er din livsdrøm?

Hvilken læresætning har du hidtil levet efter?

Hvad er din største frygt?

Hvad ville ødelægge dig?

Hvad ville gøre dig lykkelig?

FRA DIN BARNDOM

Din far står og snakker med et ægtepar på Gom Jissup-gaden med alle butikkerne. Ægteparret er fars og mors venner. Voksensnak. Du føler dig urolig. Bliver ved at se ned ad gaden, hvor I kom fra. Der var noget uhyggeligt. Du trækker far i hånden. Han tysser på dig, og snakker videre. Du kan ikke lide det. Din far peger over på en butik, lidt væk.

Du slipper hans hånd og løber hen til et vindue med legetøj. Inden du fordyber dig i mylderet af legetøj, kaster du et blik tilbage. Der står din far. Han er høj og stærk. Han er ingeniør, klog, og modig. Fik mange medaljer som soldat. Det er slet ikke som mor. Hun er altid bange for at der skal ske dig noget. Men far er der til at passe på dig. Du vender dig og ser på legetøjet. Der er dukker og pigeting. Men du ser på pistolerne og geværene. Du vil være soldat, som far, tænker du, inden et brag fylder alt. En kraft slynger dig frem i luften, ind gennem ruden til legetøjet. Glasset splintres omkring dig. Skær i din hud. Du rejser dig næsten med det samme. Kigger ud på gaden, hvor din far ligger. Allerede før du er nået hen til ham, ved du at han er død.

FRA DIN UNGDOM

Du ser på din mor. En gang en smuk kvinde. Hun strålede sammen med din far. Nu er hun alene med to børn. Kun to børn, og det magter hun ikke. Usigneret. Klynkende. Og hun appellerer som til dig, den ældste – ”Du er jo storesøster” – siger hun altid, og hun ved, du får det dårligt, føler dig skyldig og ender med at tage ansvaret.

Eller ved hun det? Ved hun overhovedet noget? Sikkert ikke. Du fatter ikke, hvordan din far nogensinde så noget i den kvinde. Ja, eller i nogen kvinde for den sags skyld. Alle kvinder, du har mødt, er som din mor. De synes styret af det samme sentimentale følelsesregister, og den samme selvmedlidenhed.

Du skammer dig over at være kvinde. Over at være din mors datter. Den dag. Du forstod ikke, hvad du gjorde. Du handlede. Følte at dit liv var truet af hende. Du opgav hende. Det eller opgave dig selv. Du sagde farvel, og beslutningen om aldrig at ende som hende blev taget, uden du ønskede det, mens du gik ned ad trappen, og du hørte hendes stemme, skinger og klagende, kalde på dig oppe fra lejligheden.

SOLDAT

Du ser på dig selv i en rigtig kampuniform for første gang. Den Israelske Hærs uniform. Stoltheden fylder dig. Du er nu fuldgældig soldat i verdens bedste hær. Davids land, en tynd stribe jord på kanten af havet, omgivet til alle sider af fjender opsat på jeres udslættelse. Men de frygter jer, belært af fortiden.

Du er bevæbnet med den nye standardriffel, M16. Har modtaget udmærkelse som skytte. Din sergent har rost din evne til at forblive rolig under skudveksling. Din far ville være stolt af dig. Et øjeblik føler du dig fortabt. Stoltheden fordampet på et øjeblik. Du føler dig angst. Leder panisk efter hvad det skyldes.

Frygter du at dø i kamp? Nej. At du ikke kan leve op til din fars standard? Nej. Hvad så? Du famler efter svar mens du ser på dig selv i spejlet. Du kan pludselig ikke kende dig selv. Du ser kun en soldat i uniform. Hvem er jeg, spørger du dig selv? Du tør ikke forsøge et svar. Går ud til monstring.

GASSEN

Du kommer løbende. Sprint over 400 meter. Har trukket din pistol. Alting omkring dig er kaos. Du nærmer dig bygningerne. Er forvirret. Der lyder skrig over alt. Ildkampen er ophørt. Du mærker en stank af jordslåethed. Som tøj, der ikke er blevet hængt til tørre, bare overvældende stærkere. Det skærer i lungerne.

Du burde være en bedre løber. Det kan ikke passe at 400 meter udmatter dig til smertegrænsen. Det går op for dig, at alle omkring dig er ved at dø. Du aner ikke hvorfor. Angst vælder op i dig. Du skriger på din far. Hvorfor skriger du på ham, tænker du, han er død. Men du skriger. Smerten i lungerne er voldsom, men du ønsker den ikke. Du spæner rundt, besat af at finde din far. Du er rædselsslagen. Du har brug for ham. Han er der ikke. Du ved han ikke er der. Du falder på knæ. Skriger og græder på en gang. Dette er vanvid. Skrigene omkring dig er også vanvid. Er dette helvede?

Du løfter pistolen til dit hoved. Alting ryster på dig. Du skyder. Men rammer ikke. Du kan ikke holde din arm stille. Du vil bare dø.

DIN MISSION

Du kan huske, hvordan du stavede dig gennem rapporterne. De var på amerikansk, og selvom du godt kan tale engelsk, så var det meget svært at læse. Du forstod faktisk meget lidt, men det er også lige meget. Du har forstået en ting. Jeres mål er Grigory Kursputin. Dødsensfarlig terrorist-leder. Er han araber? Ikke med det navn, eller..?

Du kan ikke huske, om han skulle dræbes eller fanges – men du ved godt, hvad der er mest fornuftigt. Fjender skal fjernes. De tåbelige amerikanske bekymringer om opinion og folkestemning er hele grunden til at det hele er kommet så langt ud. Hvis de havde støttet zionismen fra starten, ville Mellemøsten være et fredeligt sted i dag. Svaghed tiltrækker bare flere angreb.

Men du kan huske, at du tænkte, at dette kun var et skridt på vejen. Du har en helt anden mission. Din egen mission. Der er en mand du skal dræbe. Du skal hævne din fars død. Du er kun med her, fordi du ved at det kan føre dig til dit mål.

ARJAN KARIMI

Du husker, du har set den mand før. Ham den sothårede. Du har set på ham i et kikkertsigte. Mens du talte ned, og fingeren spændte sig på aftrækkeren. Hvem er han? Du ved, du havde udtrykkelig ordre om give ham en kugle. Der var forvirring i dit hoved, mens du talte ned. Du kunne lide ham, mærker du. Har ikke lyst til at lade kuglen slippe af sted. Du har en klar ordre, men har ikke lyst. Han er en fjende. Du er advaret mod ham, at han er charmerende, men upålidelig.

Dobbeltagent. Du husker dine indvendinger, dine forsøg på at være rationel, og forklare din chef, hvorfor denne mand – Arjan, han hedder Arjan. Mærker du har tillid til ham. Husker du har betroet dig til ham. Men dine indvendinger blev afvist. Du forsøgte at dække dine følelsesmæssige grunde med rationelle argumenter. Det var som at tale med sin far. Du blev gennemskuet. Blev advaret mod at lade følelser komme i vejen. Du betragtede Arjan i sigtet. Han anede intet. Stod op ad en mur med sin automatriffel. Dækkede to indgange til bygningen. Din finger spændte, mens du talte ned. Langsomt gled sigtet en anelse til højre. Skuddet blev løsnet. Kuglen ramte ved siden af. Han så op på dig. Du gav ham tegn til at løbe.

WILL JEFFERSON

Her finder du ingen lykke. Sådan sagde han til dig. Ham, den ældste af mændene, du følges med nu. Du kan pludselig høre hans stemme. Kender ham fra før. I står et sted i en ørken. Det er en træningslejr. Han er amerikaner. Han har trænet dig gennem måneder. I taktiske sær-operationer. Han har ret, ved du, da han siger det.

Du bliver ikke lykkelig. Det er et underligt ord. Lykke. Havde aldrig tænkt på dig selv og det ord. Han fortæller dig, du kan blive lykkelig ved at følge ham. Hos ham kan du få mulighed til at blive det, du er bestemt til. Du tror ham.

Han fortæller at du er begavet med en særlig koldblodighed. At han kan se, du forstår nødvendigheden af at dræbe fjenden. Føler dig med ét forstået. Du kan blive lykkelig, hvis du får lov at forfølge dit instinkt, siger han. Slippe for militærets kommandoveje. Du er enig. Jeg føler mig stolt ved at kende dig, siger han. Du føler dig stolt ved at han ser på dig, på den måde, som en far ser sin datter. Men du ved også, han aldrig bliver din far.

DEN FØRSTE

Du er lammet. Klynger dig til din riffel. Kuglen gik durk gennem mandens hoved. Han faldt om. Du ryster. Holder fast i riflen, så det smertes i hænderne. Du husker mandens ansigt i sigtet. Uden anelse om nogen fare. I sine egne tanker. Et lidt dumt udtryk i ansigtet. Hvad tænkte han på? Din finger spændte roligt, langsomt, langsomt, om aftrækkeren. Du mærkede en panik stige op i dig. Tvang dig selv til at tælle, roligt, kontrolleret, i takt med åndedrættet.

Du forestillede dig, han var en anden. En anden mand. Med de isblå øjne. Du bliver frysende kold indvendig. Kun de isblå øjne, der dræber. Pludselig gik skuddet af. Han var død. Du havde dræbt din første mand. Du løsnede ikke flere skud den dag. Sad det samme sted indtil de andre fandt dig og tog dig med tilbage. Den lammelse.

FRYGT

Det kommer altid tilbage i drømme. Han var måske syv år gammel. Han står og ser på liget af en mand du lige har skudt. Drengen er lammet. Han er lige kommet rundt om hushjørnet. Har hørt skuddene og mandens skrig. Der er noget ved måden han ser på manden, der sender en begyndende lammelse op gennem dine ben. Drengen ser op på jer, dig og din deling med jeres M16-rifler rettet mod ham. Da det ikke virker som om han anser riflerne, eller truslen indbygget i situation, kravler din lammelse videre op fra benene og til din ryggrad.

Drengen ser ned på manden igen og kalder forsigtigt, på arabisk, ”far?”. Nu er du en stenstøtte. Kun dine øjne er i live, mens de minutøst iagttagere drengen, der bøjer sig ned over manden, tager fat og rusker i ham. Drengen skriger, kan du se. Vil have sin far. Du ved han er død. I var tre, som skød samtidigt, da manden sprang frem om hjørnet.

Drengen ser op på jer igen. Han samler noget op og begynder at løbe skrigende mod jer. Du ved du burde rette riflen mod ham, men kun dine øjne magter at følge ham. Aner mundingsilden fra dine soldaters rifler. Ser drengen blive ramt, dreje omkring, tumle til jorden. Død. Du fortæller du dig selv, at det er bedre sådan. Han slipper for at leve uden sin far.

HAD

Blå øjne under mørke øjenlåg. Du bliver ved at se de samme blå øjne for dig. De gør dig kold og rolig. Hvis er de? Og da du spørger dig selv, ved du, at det spørgsmål har du gentaget tusinder af gange. Du mærker at det har drevet dig. Du ved måske ikke hvem du selv er, men du er sikker på, at det vil hjælpe dig, at møde manden med de blå øjne.

Du mærker et stærkt ubehag ved tanken om øjnenes ejermand. Sært, når du kun tænker på øjnene har de en nærmest beroligende effekt på dig. Som en amulet, der kan give dig ro og beslutsomhed. Men manden med øjnene gør dig urolig? Hvem er han? Hvilken magt har han over dig? Du er sikker på, du ved det.

Du leder efter ham. Det er derfor, du er her. Dybest set. Du gik rundt i en by, en havneby, en olieby, et sted i dette fremmed land, og ledte efter ham. Vidste på en eller anden måde, han var i byen. Kunne ikke fortælle nogen, du ledte. Det er din hemmelige jagt.

LÆNGSEL

Dette foruroliger dig. Du har en klar fornemmelse af, at du for nylig har elsket med en mand. Det er huden og lugten, du med ét kan mærke. Det kan ikke passe. Det må være din fantasi. Noget siger dig, at det ikke er noget du gør. Sover med mænd.

Hvorfor husker du dette? Det er mærkværdigt, for du husker en usandsynlig ro, en tryghed, hvor du hviler tæt op af en mands krop, hører hans åndedræt, og er fuldt ud tilfreds ved det, og ved selv at trække vejret ved siden af ham. Mærkværdigt fordi, det nu gør dig urolig. Fysisk dårlig. Du bryder dig ikke om det. Du holder øje med om nogen kan se på dig, hvad du tænker på. Er det et sandt minde? Hvorfor er det så ubehageligt? Du føler det, som om du mister alt, hvad du har.

Du forsøger at tvinge dig selv til ikke at tænke på det. Men lugten og fornemmelsen af hud mod din hud kan ikke rystes af. Et øjeblik bliver du panisk. Så tæller du ned fra fem. Fem. Fire. Tre. To. Æn. Det er der stadig. Men du trækker vejret roligt. Du udholder det pinsomme. Det mister sin magt over dig.

FØLELSEN AF BALANCE

Du skyder og skyder. Ubesværet. Rammer det ene mål efter det andet. Du tænker ikke. Tæller ikke engang ned til hvert skud. De flyder over i hinanden, af sig selv, i samklang med dit åndedræt. Mest mærkværdigt er, at det er bevægelige mål. Du flytter dit sigte, bruger ikke tid på at rette det til. Det er som om du instinktivt ved, hvornår du skal lade skuddet falde undervejs i bevægelsen, for at kuglen rammer sit mål. Du husker din forundring. Som om du var to personer. Den som skød uden at tænke. Og den som iagttag og forundrede sig over at det var muligt. Som tænkte: Dette er ikke muligt. Sådan kan man ikke skyde. Overvejede om det hjalp, at du var udstyret med den nye semi-automatiske riffel. Burde ramme ved siden af på de fleste skud. I det mindste på nogle af dem. Men strømmen fortsatte indtil strømmen af bevægelige mål ophørte. Du rejste dig op og kiggede efter flere. Rejste dig uden tanke for om nogen kunne se dig. Men hvad, det var kun civile. Ingen fare. Du så et par mål, der forsøgte at gemme sig. Du skød den ene, den anden gemte sig. Du gav signal. Resten af gruppen rykkede ind for at rydde op og ’pynte’ landsbyen til at ligne et offer for et muslimsk angreb. Du husker, du undrede dig over, at du ikke følte dig det mindste generet ved de mange civile, du havde dræbt.

NAVNET KURSPUTIN

Du havde lagt mærke til ham. En halvgammel, benet og aflukket mand. En aften fandt du ham på dit værelse, i færd med at rode dine ting igennem. Før han evnede at reagere havde du uskadelliggjort ham. Du pressede ham til at fortælle om, hvad han foretog sig. Han rablede. Talte et sært, forvrænget russisk, iblandet arabisk. Du fattede at han ævlede om at hans herre, den rette fyrste af Argana Karastan, Ilcan, havde indgået en pagt med djæveln. Han selv ønskede bare at befri Ilcan af forbandelsen fra Kursputin, for ellers ville lande og stæder ødelægges i hobetal af den onde selv.

Du fattede, han var en galning, og ikke udgjorde nogen umiddelbar fare for dig. Da du slap dit tag i ham og bad ham sætte sig i din stol, og slappe af, bragte det vanviddet til oplussen, og han rablede: *Her kan ingen hverken stå, ligge eller sidde; Der er ikke engang stilhed i bjergene; Men tør, steril torden uden regn. Der er ikke engang ensomhed i bjergene; Men rødlig, forvrængede ansigter snævre; Fra døre i mudderklirrede hytter.*

Han sprang op, skreg navnet Kursputin, mens han overfaldt dig med slag og hyl. Da du overmandede ham, punkterede et par brækkede ribben hans lunge. Du efterlod hans lig i hotellets container.

1. AKT START

Du kan ikke huske dit navn. Du kan ikke huske, hvem du er. Din hals og dine lunger føles ru. Du stirrer op i loftet fra en hospitalsseng. Du er fastspændt og du har allerede mærket efter, om du ville kunne slippe fri. Men nej. Bæltfiksering er effektivt. Det ved du.

Der ligger 5 andre på samme stue. Du kan genkende et af ansigterne, men du ved ikke om du kender ham.

Du har også på fornemmelsen at du har set flere af de andre før, men du er slet ikke sikker.

Så rammer fornemmelsen dig. Du har en opgave. Der er noget, der skal hævnes. Det er vigtigt. Men du kan ikke huske, hvad det er. Andet end at du pludselig er kommet i tvivl. Noget nyt er for nyligt kommet ind i dit liv – og det går op for dig, at du måske har fulgt det hele gale spor.

Du husker en frygt. En frygt for en mand med mørk hud og isblå øjne. Han er ikke her. Det her må være dine venner. De kan hjælpe dig med at finde ham, du søger.

1. AKT SLUT

Du husker, at du står ved et skrivebord på et gammelt støvet kontor. Du husker lugten af muggen gulvtæppe.

»Han må have været medlem af den iranske, intellektuelle Qiyama gruppe.« fortæller manden dig med en monoton stemme. »I 80'erne samlede den unge, bedrestillede muslimer i hele området og trænede dem til kamp for Libanon og Palestina.«

Du forsøger at høre efter, mens han fortæller en hel masse om anti-imperialisme, socialisme, intellektuel islamisme og så videre og videre.

»Men hvor kan han være nu?« afbryder du til sidst.

»Ham dér? Jamen, det ved enhver da! Han bor i Aktau, men du kan ikke være sikker på, at han er der nu.«

Endelig. Du fik, hvad du kom efter. Nu er det bare af sted!

2. AKT START

Du kan huske forskellige steder i Argana Karastan:

ASTANA

Du kan huske, at du har boet her. Det er hovedstaden i Argana Karastan, og du synes du kan huske at have gået rundt på et marked sammen med den lyshårede.

AKTAU

Du har boet på et billigt hotel i Aktau. Det var før du mødte den lyshårede. Det er måske nogle år siden. Du har været i Afghanistan efter det. Du blev vist nok nødt til at flygte fra Aktau, men du er ikke sikker.

JUDITH ROSENBERGS ØRKEN-DRØM

Du skal nu køre en lille drømme-sekvens for spilpersonen Judith. Du skal fungere som biperson og styre forløbet i en kort scene. Når I er nået til slut-punktet, skal du give spilleren kortet: "Judiths sidste erkendelse".

DU SPILLER JUDITHS FAR

Han er død i en bombeeksplosion, men hans genfærd er kommet tilbage for at tale med Judith.

SITUATIONEN

Judiths far opsøger hende. Han er blodig og spøgelsesagtig. Han skal overbevise Judith om, at hun skal vende hjem til sin mor og abortere det barn hun bærer. Det er et araber-barn, siger han.

A) HVIS JUDITH NÆGTER

Faderen begynder at gå i opløsning og er til sidst helt væk. Judith opdager pludselig at hun er højgravid. Scenen slutter her.

B) HVIS JUDITH ACCEPTERER ELLER TRYGLER

Faderen vil komme hen og omfavne hende. Pludselig ser hun sig selv ligge på et operationsbord med spredte ben. Hendes mor er ved at foretage en abort på hende. Scenen slutter her.

JUDITHS SIDSTE ERKENDELSE

Nogle spørgsmål sidder tilbage i dit hoved. Prøv at besvare dem – du må gerne skrive på kortet her.

Hvad er din livsdrøm?

Hvilken læresætning har du hidtil levet efter?

Hvad er din største frygt?

Hvad ville ødelægge dig?

Hvad ville gøre dig lykkelig?

FRA DIN BARNDOM

Du kan huske, hvordan det var at sidde under bordet, når der var voksne på besøg. I starten synes du, det var herligt. Det var ligesom at være i cirkus. De begyndte at synge og råbe. Røgen var tyk og flaskerne klirrede så sjovt. Ting du aldrig havde set, smagt eller lugtet, da I boede Teheran. Men her var det der hele tiden. Og de voksne blev hele tiden gladere og sjovere. Du skulle ikke sidde ved bordet og spise. Du kunne bare gå ud i køkkenet og tage hvad du ville. Steg, sylte, hvad som helst. Det hele var så anderledes. Så overvældende. Så fantastisk.

Efterhånden blev du god til at snuppe gæsternes punge og smykker, uden de opdagede det. Så havde du i det mindste noget at bytte medovre i skolen. Det blev til mange gode handler i tidens løb.

Det var sjovt, men hvorfor endte du så altid med at sidde under bordet og græde? Hvorfor fik du altid den tomme følelse i maven? Du kunne jo gå i seng, når du ville.

TIL HØJESTBYDENDE

Det kan ikke være mere end et par år siden, måske mindre. Du træder ind på et kontor med udsigt over havnen og et sindrigt virvar af olieledninger. Manden ved skrivebordet rejser sig, og du smiler lidt for stort – heldigvis har han blikket rettet mod din mappe i stedet.

»Mr. Ih-harrim, godt at se dem,« siger han og du skal lige vænne dig til navnet. Du har kun brugt det en uge. Næste gang må du finde et mere mundret navn. »Så vi kan afslutte handelen i dag? Vi har ikke lyst til at bruge mere tid,« siger han uden at flytte blikket fra mappen.

Du nikker og lægger mappen på bordet. »15.000 dollars er prisen,« siger du og gør dig umage med Saudi-dialekten.

Manden gider dårligt nok at anstrenge sig for at virke skræmmende. »Jeg er ikke i humør til at lege. Det er købers marked, Mr. Ih-harrim. Det er kun mig, der kan bruge oplysningerne.«

Du plejer at handle hårdt, men du ved også, hvornår man skal være forsigtig. Desuden har du allerede solgt oplysningerne "eksklusivt" til både amerikanerne og russerne, så udgifterne er dækket ind. Du smiler, tager stofposen med sedlerne, og for sidste gang siger Ih-harrim farvel.

MISSION

Du husker tydeligt tilbudet: hjælp med at finde Kursputin, så sørger for et nyt liv til dig i USA. Du bliver slettet fra CIA arkivet og der bliver ikke rejst tiltale. Det var naturligvis mere en trussel end et tilbud, men du kunne nu godt lide det alligevel.

Du kan huske, at du havde rodet dig ud i nogle lidt for skumle aftaler med Kursputin og nogle tåbelige afghanske opiumsmuglere. Du var sgu ved at blive lidt for gammel til det pjat. Det hjalp selvfølgelig heller ikke, at anklagerne var begyndt at hobe sig op. Du var ikke skyldig i halvdelen, men hvis du røg til Guantanamo, så var det nok lige meget.

Desuden følte du dig meget tryk ved at indgå en aftale med amerikaneren. Du havde nemlig en rigtig god klemme på ham – han vidste det ikke engang endnu --- og hvis bare du nu kunne huske, hvad fanden det var!

FRA DIN UNGDOM

»Arjaniska! Hold nu op!« siger pigen med de lange fletninger.

Du kan ikke huske, hvad hun hed, men du kan huske, at du altid kunne komme i bukserne på hende, hvis du bare lige jog en skræk i livet på hende først.

»Hold da op... det er ikke farligt« siger du drillende og giver slip med den venstre hånd. Du kan se, at det giver et sæt i hende.

»Får jeg så lov til at tage dig, din lille skrige-luder?« flyver det ud af dig.

»Kom nu tilbage ind på broen,« stammer hun, mens hun nervøst sutter på fletningens spids. Du kan se, at hun begynder at græde lige om lidt, og pludselig får du en underlig kløen i din højre hånd. Det er som om vandet trækker i dig. Hvor ville det være vidunderligt bare at give slip. Selvfølgelig ville du dø i det iskolde vand, men sekunderne, hvor du ville svæve i frit fald... de ville være fantastiske. »Det ville sgu' være det hele værd,« tænker du - - og så slipper du.

Du så aldrig pigen med fletningerne igen. Det var et svineheld, at du kun brækkede kravebenet og fik lungebetændelse. Det var et par lange måneder, men fra den dag vidste du, at du var udodelig.

GASSEN

En kugle slog ind i muren ved siden af dit hoved. Du tabte din automatriffel og stirrede på hullet. Lige ved siden af dit hoved. Du kunne være død. Et tilfælde reddede dit liv.

Men der er noget ved det hul. Skudretningen. Der er ingen fjender på den kant. Du vender dig for at se efter skytten. Da lyder en række lave eksplosioner fra hele området, og en lige i nærheden af dig selv. Du lugter en stank, som jordslået tøj, men mere intenst, skarper.

Du ser gassen, og holder vejret, mens du søger hen mod døren til bygningen. Da du kommer væltende ind, smækkende døren bag dig, ramler du sammen med en mand, falder og taber vejret. Luften er også fuld af gas her. Nu er skaden sket. Du har trukket vejret dybt. Det stikker i luftvejene og i lungerne. Måske skal der mere gas til. Du holder vejret igen. Hvor er manden? Er han fjende eller ven? Da du vender dig, farer han på dig. Han tager kvælertag. Raser som et dyr. Du trækker vejret, gas ind, det river i lungerne. Du skal dø. Det er bestemt, at du skal dø nu. Der er intet tilfælde til at redde dig.

WILLIAM H. JEFFERSON

Amerikaneren. Du husker ham tydeligt nu. Han troede, han var en fandens karl. Det var også nogle grimme billeder han viste dig, men han havde ikke mere klemme på dig, end du havde på ham.

Han var fra CIA, og han var også elite-soldat. Delta Force eller sådan noget. Du var ikke rigtig imponeret, hvad han ellers gerne så. Men okay – du tog det som en udfordring. Så skete der noget nyt. Træningslejr i Afghanistan – og så tilbage til Argana Karastan bagefter.

»Ved du hvad forskellen er på en soldat og en kriger,« spurgte han dig en dag. Du lod som om du var interesseret i at høre hans Budweiser-filosofi og rystede på hovedet.

»Soldaten kæmper kun, når han får besked på det. Hvad er du, Arjan?« Du kæmpede mest for ikke at begynde at fnise. Lige nu måtte du hellere give ham det han ville have.

»Jeg er en kriger, Will.« svarede du så ærefrygtigt, som du kunne.

»Jeg ved det,« svarede han, men du blev i tvivl, om han talte til dig. »Du skal nok få opfyldt dine drømme, Arjan. Og jeg skal hjælpe dig, så godt jeg kan!«

JUDITH ROSENBERG

Tænk at du ikke kunne huske det først. Det sgu' da hende! I elskede. Det var helt specielt... tænkte du dengang. Var det? Du kan ikke huske det nu – men det ER hende. Der var i hvert fald noget med hende. Var hun jomfru? Ja hun var sgu'! I en alder af 29... sært!

Hun har fortalt dig ting, som ingen anden i verden ville kunne forstå – men du lyttede. Du var ikke skræmt. Hun havde tydeligvis aldrig fortalt det til andre. Hvorfor dig? Du aner det ikke.

»Du skal med mig til USA,« havde du sagt til hende. Du er ikke fra USA, men du er vist på vej derover. Du skal bare lige afslutte missionen.

Men hun blev vist bange, da du sagde det. Var hun bange for dig? Vidste hun noget, som du ikke vidste?

GRIGORY KURPSUTIN

Du husker et møde. Det var det eneste møde, og du kan huske, hvor overrumplet du var over den enorme tillid han viste dig. Han talte til dig, som om I havde kendt hinanden i årevis. Det havde I måske? Det kan du i hvert fald slet ikke huske.

»Jeg får brug for en afløser i opiumsringen,« sagde han med en umiddelbarhed, som du aldrig havde været vant til i en forhandling. »Hvis du bringer mig flere oplysninger om denne særlige CIA gruppe, så vil jeg lade dig overtage. Du har mere brug for pengene end jeg.«

Hvad havde du givet ham? Du kan ikke huske det, men du kan huske at du tøvede. Hans så dig lige i øjnene og sagde: »Du skal ikke være bange, Arjan. Kirsan har sagt god for dig. Du mangler bare et stæsted, min ven. Det er alt. Der er intet at være bange for.«

Bange? Det var fandme lang tid siden du sidst havde været bange... men lige nu var du. Og du anede ikke, hvad du havde at være bange for. Hvad var det han kunne se, når han kiggede dig ind i øjnene. Hvis bare du kunne flytte blikket.

SPOR AF DØD

Du husker en udraderet landsby. Skudhuller. Indtørret blod. En stank af forrådnelse. Du fandt den ved et tilfælde. Kom kørende i en japansk firhjulstrækker sammen med en fotograf. I gik rundt resten af dagen. Fandt lig smidt i brønden, lig nødtørftigt dækket med sand. Du forestillede dig, hvordan disse mennesker, havde levet. Selv samme dag, som de døde, var de gået rundt og havde lavet mad, gjort rent, skældt ud på børnene, Inden aften var de alle sammen døde. Hvorfor? Du skrev en historie til en europæisk avis, men du afslørede ikke, det mest interessante. Overalt havde du fundet patronhylstre, der uden tvivl stammede fra M16-rifler. Det betød, massakren var udført af amerikanske specialstyrker. Du var tilfældigvis på sporet af en værdifuld hemmelighed.

Du husker, da du langt senere stod med beviset i hænderne. En udskrift fra en døgnrapport over aktiviteter på en amerikansk helikopterbase. Tilfældigvis røbede en lille detalje at en William H. Jefferson var indberettet for at have foretaget for tidligt take-off. En standard-procedure, der tilfældigvis røber alt. William Jefferson er operationel leder for en kampenhed underordnet CIA. Du skrev en artikel, vedlagde beviser, og deponerede det hos din advokat. Nu havde du endnu et trumfkort på din hånd.

HAD

Du stirrer ind i spejlet. Bag dig på sengen kan du se luderer ligge fastspændt. Hun har ikke sagt noget i et par timer nu. Gad vide om hun sover. Du har ikke rørt hende endnu. Du følte bare trang til at gemme hende lidt. Hun græd en del, men du er sikker på, at det bare er en del af showet.

»Jeg tror ikke Arjan har haft godt af al den frihed,« sagde din mormor engang, da I var på besøg. Du havde lige fået en syngende lussing af din morfar. Det var sidste gang I var i Iran. Du var 14 og du kan overhovedet ikke huske, hvad du havde gjort.

Du vender dig og betragter dit hotelværelse. Det flyder med tomme vodkaflasker. Endelig kan du mærke at erektionen er på vej. Så kan du få gennemkneppet den sure luder og komme i seng.

Du ser dig en sidste gang i spejlet, og du aner ikke hvem fanden det er, der kigger tilbage på dig. Harry, Ghassan, Dmitri, Bennie, Mr. Ihrallahim... du har været dem alle – og den eneste du ikke kan holde ud at være er Arjan. Fy for Satan.

LÆNGSEL

Du længes efter at være sammen med en kvinde. Når du skal falde i søvn, ligger du og forestiller dig kvinder. Du er sikker på, at nogle af billederne er erindringer. Det er en vane, kan du mærke. En adfærd. Det dulmer din rastløshed. Du føler dig sikker på, at der ikke er nogen bestemt kvinde. At være bestemt for hinanden. En latterlig forestilling. Hvem skulle have bestemt det? Nej, det er tilfælde og kemi, alt sammen.

Men du husker en samtale du havde med en kvinde. Du kan ikke sætte ansigt på. Det var mere det, hun sagde, der bed sig fast. Hun ville ikke have børn. Hun sagde det, som om det var en svar ting for hende at sige, så du beroligede hende med, at det var meget normalt at bruge prævention. Du var forsynet. Nej, det var ikke det hun mente. Hun ville aldrig have børn. Du undrede dig over, hvorfor hun fortalte dig det. Hun så meget direkte på dig, og sagde, at du virkede som om du var forelsket i hende, så hun ville advare dig. Du spogte med det, forelsket? Pjæt, det ville i hvert fald hurtigt gå over, så snart præventionen var opbrugt. Hun smilede. Og det var vist ikke helt almindeligt for hende. Du var nysgerrig. Hvorfor ville hun ikke have børn? Hun brød sig ikke om den skæbne, kvinder har. Hun ville ikke være en slave af sit moderinstinkt. Hun ville bestemme selv, og havde besluttet at blive steriliseret. Det var det, som havde sat sig fast i din hukommelse. Hun ville ikke være en slave af sin skæbne, så hellere gøre vold på sig selv. Du var imponeret. Du gad godt møde hende igen, hvis du ellers kunne huske hvem hun er.

TRO

Du kan huske, hvordan fabrikken så ud før kamphandlingerne. Der var en del liv. Mennesker, der gik og kom. Alt så uskyldigt ud. Du gik også rundt og så uskyldig ud, en helt almindelig journalist fra Al-Jazeera på researchbesøg, før optagelsen af et indslag senere på måneden. Du talte længe med lederen af stedet. Hvad var det, de kaldte det? »Det Grønne Kooperativ for Ny Pesticidkontrol?« eller sådan noget. Lederen, vist en biokemiker, spurgte mere end svarede på dine spørgsmål. Du var ligeglad. Du skulle bare få et førstehåndsindtryk af de fysiske rammer. Men så begyndte hun at spørge om din tro, og dit forhold til Allah. Du mente, du blev nødt til at svare med en overbevisende tro, og du blev overrasket over, hvor naturligt, det var for dig, at tale om Allah, og den rette tro. Du studerede hende nærmere. Hun var ikke araber, men havde åbenbart selv valgt at blive muslim. Interessant.

Du husker hende bedre og bedre. Det eneste tidspunkt hun svarede dig og fortalte om sig selv, og sit arbejde, var inde i laboratoriet, hvor de efter sigende skulle udvikle nye sprøjtegifte.

FØR MØDET MED KURSPUTIN

Du havde snakket med ham mange gange, den mand, der sad overfor dig den aften. Han var indflydelsesrig. Kirsan insisterede han på, at du skulle sige. Han havde masser af olie-millioner i ryggen, men som alle ordentlige mennesker, ville han have mere. Han var en af de mest grådige turkmenere du nogensinde havde mødt... og det siger ikke så lidt!

Du kan huske at der var et rygte om, at han engang havde været medlem af Qiyama-gruppen – nogle idealistiske muslimer med base i Iran, som udførte masser af terrorangreb i Libanon. Han havde i det mindste selv prøvet at have blod på hænderne. Det hjalp altid på troværdigheden.

»Du skal ud til Kursputin. Han ville kunne lide at tale med sådan en som dig.«

Du kan huske, at du ikke var begejstret for idéen. Du havde problemer nok i forvejen. En eller anden havde sladret om et eller andet kort forinden. Du husker ikke detaljerne, men der skulle snart til at ske noget i dit liv. Din udødelighed lakkede mod enden, tænkte du.

»Kursputin har svaret, min ven. Han har svaret...«

1. AKT START

Du kan ikke huske dit navn. Du kan ikke huske, hvem du er. Din hals og dine lunger føles ru. Du stirrer op i loftet fra en hospitalsseng. Du er fastspændt og du gider ikke engang at forsøge at vriste dig fri. Du er nødt til at vide meget mere, før det kan betale sig at lege Houdini.

Der ligger 5 andre på stuen, og du synes, du har set nogle af dem før. Måske dem alle sammen. Men det er kun to af de tre kvinder, du er sikker på, du har talt med.

Shit! Du husker, at du var på en opgave. Den var vigtig, for der ventede en stor belønning. Eller i hvert fald en vigtig belønning. Du har stærkt på fornemmelsen, at en af disse mennesker skylder dig noget stort, når du har gjort dit job... hvis du bare kunne huske det. Du må finde ud af noget mere i en fart.

Og så rammer en mærkelig følelse dig. Lige i maven. Du risikerer at miste noget dyrebart. Noget nyt, som du lige har fået for første gang. Det her er uden tvivl dit livs værste tommermand!

1. AKT SLUT

»Jeg vil slet ikke vide, hvor du har dine oplysninger fra, Arjan,« siger Kirsan Ilcan. Han er i et nydeligt jakkesæt – knap så prangende, som han plejer. Han er vel ved at lære det, tænker du.

Du kan ikke huske, hvad du har gjort af tjenester for denne mand, men du har på fornemmelsen, at det har haft nogle menneskelige omkostninger. Heldigvis har du en god kassekredit, hvad det angår.

»Når som helst du er i Aktau,« siger han, mens han hælder op i glasset til dig. Han skal ikke selv have noget. Han lader invitationen hænge i luften, og du svarer ved blot at hæve glasset forsigtigt og tomme det i en slurk.

»...skal jeg ha' en lille Black Beluga Wodka,« afrunder du ironisk sætningen. »Det bedste smugler-sprit nord for Ufra!«

Kirsan smiler overbærende. Du er ved at være lidt træt af ham nu, men han har i det mindste givet dig kontakten til Kursputin, husker du. Hvad du så end vil bruge den til. Men det skader aldrig at have mere end de tilladte 5 kort på hånden.

2. AKT START

Du kan huske følgende steder i Argana Karastan:

AKTAU

Du har boet her og indgået mange handler her. Du kender havnekvartererne og olieraffinaderierne som din egen bukselomme.

UFRA BJERGENE

Her har du boet i skjul engang. Du kan hverken huske hvornår eller hvorfor, men du var der i et stykke tid. Du har også fløjet i helikopter i området, men du husker ikke med hvem.

ARJAN KARIMIS ØRKEN-DRØM

Du skal nu køre en lille drømme-sekvens for spilpersonen Arjan. Du skal fungere som biperson og styre forløbet i en kort scene. Når I er nået til slut-punktet, skal du give spilleren kortet: "Arjans sidste erkendelse".

DU SPILLER ARJANS MOR

Hun er en fordømmende og omklamrende kvinde.

SITUATIONEN

Arjan møder sin mor. Hun vil have ham til at fortryde sit liv og vende hjem. Hun vil fortælle, hvor meget smerte han har forvoldt familien ved ikke at fuldende sine studier og blive i Rusland.

A) HVIS ARJAN ACCEPTERER

Moderen vil omfavne ham, og langsomt begynder han at kvæles. Han kan ikke komme fri og til sidst mister han bevidstheden. Scenen slutter her.

B) HVIS ARJAN NÆGTER

Moderen vil blive ved at give Arjan skyldfølelse, men til sidst vil hun bryde grædende sammen og blive til støv. Scenen slutter her.

ARJANS SIDSTE ERKENDELSE

Nogle spørgsmål sidder tilbage i dit hoved. Prøv at besvare dem – du må gerne skrive på kortet her.

Hvad er din livsdrøm?

Hvilken læresætning har du hidtil levet efter?

Hvad er din største frygt?

Hvad ville ødelægge dig?

Hvad ville gøre dig lykkelig?

FRA DIN BARNDOM

Du husker noget fra du var ganske lille. 3-4 år måske. I boede 6 piger og din mor i et lille skur i en gyde. I måtte ikke være hjemme om eftermiddagen, og du vidste allerede dengang hvorfor. Kun din mor og dine to ældste søstre måtte være hjemme i de timer.

Du havde slået dig og løb hjem alligevel. En mand kom ud og stod foran skuret. Du stoppede brat op og stirrede dødsensangst på ham. Han havde hvide bukser og en sjov hat. Han bukkede sig ned og smilede til dig. Han sagde noget på et sprog, du ikke forstod. Han rakte dig et stykke slik. »Bubblegum,« sagde han og smilede.

Du stirrede lige forbi ham og ind i skuret. Din mor var ved at tage tøj på. Din søster sad og vaskede sig i skridtet.

Du havde lyst til at spytte manden i ansigtet, men du var helt tør i svælget. Han rejste sig og klappede dig på hovedet. Tårerne begyndte at trille ned af kinderne på dig, men han var allerede ude af gyden, da du endelig fik taget dig sammen til at smide pakken med tyggegummi på jorden.

FRA DIN UNGDOM

Du var 17, da du så din søster igen. Du kan huske at du var løbet hjemmefra som 7-årig. Det var præcis 10 år siden. Du var blevet fundet af en mand fra Baitul Salaam, en muslimsk velgørenhedsforening, og de havde ikke bare givet dig et liv, men også en sjæl. Du havde lært at læse og skrive, og du havde mødt Qu'ranen og profetens ord. Ofte tænkte du, at du i virkeligheden kun var 10. At du var blevet genfødt den dag. Dit liv blandt dine brødre og søstre var det rigtige liv. Alt for det, var bare en uhyggelig drøm.

Nu sad du dér på en bænk ved siden af en kvinde fra din uhyggelige drøm. Sulla, din søster. Du kunne ikke huske, hvor meget ældre hun var, men nu lignede hun nærmest en gammel kone.

»Det var svært at finde dig, men mor ville gerne have, at du skulle...«

Du lukkede øjnene og begyndte at sige Shahadah, din trosbekendelse. Din søster tav. Der gik lang tid, før hun igen åbnede munden:

»Mor døde for to måneder siden. Jeg har ledt efter dig, så du kunne få det at vide. Nu ved du det. Farvel, Mira...«

DIT ERHVERV

Du er fyldt af raseri. Omgivet af uduelige, middelmådige idioter, der ikke kan tænke selv. En ung laborant i sin pæne kittel har høfligt spurgt dig om det mest utroligt dumme. Du jager ham væk med dit raseri. Du vender dig. De andre sidder og ser på dig med store, dumme øjne – ”Uhal!”, tænker de, ”Hun er en heks”. De fatter ingenting. Det her er alvor. Du fortæller dem hvilke dekadente svæklige de er. Det får dem til at se ned på deres fodder, mens de ydmygt beder om forladelse. Idioter!

Du sætter dig igen med papirerne foran dig, fyldt med beregninger. Kemiske formler. Du slapper af. Trækker vejret. Dit blik falder på computerskærmen. Der er en model, der forestiller nervebanernes synapser. Du ser ned på formelen igen. Pludselig ved du alting. Der er et mønster du genkender. Hastigt grifler du det ned. Ja, ja, det vil virke. En simpel proces, hvor katalysatoren kan få et feedback fra synapserne, så den påbegynder en cyklisk udveksling af elektroner med dem, der ikke kan stoppes igen af sig selv. Det er smukt, enkelt, og effektivt. Allah er stor. Et biokemisk vidunder.

GASSEN

Du ligger på et gulv. Du holder krampagtigt fast i en anden kvinde. Hun river og flår i dig. Skriger af dig. Du holder bare fast. Ænser ikke smerten fra hendes negle og slag. Kun smerten i lungerne fra gassen. Den jordslåede stank. Du er rædselsslagen. Hver vejtrækning flånser i membraner. Du er ved at dø. Hun må ikke slippe væk fra dig. Du vil ikke være alene. Hvorfor kan hun ikke bare se på dig? Tie stille, og se på dig. Og der er en, som klynker. Det skal også stoppe. Du vil have ro. Dø i ro, og holde denne kvinde i hånden, så du ikke dør alene.

Du føler dig rystet over gassens virkning. Du er ikke bare bange. Det kommer som et mørke uden navn. Det får dig til at tvivle på Allah. Der er ingen Allah. Du prøver at huske dig selv på, at det bare er gassens kemi. Det er lige meget. Der er kun mørke. Du har taget fejl i alt.. Din tro er fejlslagen. Kun mørke. Kun blindt tilfælde.

MISSION

Du kan huske, at du længe havde arbejdet på et bestemt projekt. Du skulle udvikle en gas til manden, Kursputin. Du havde talt med ham om Allah. Det lod til, at han forstod. Han sagde, at du var hans profet – og i din tåbelige selvoptagethed, troede du på ham!

Det gik op for dig, at han løj. Han fulgte jo ikke profetens ord. Og heller ikke dine. Måske havde I det samme mål, men hans vej var afsporet! Hvis ikke han forstod at tage Allah til sig, ville hans gerning være meningsløs.

Han skulle indse det. Hans ambition skulle være styret af guds hånd. Hvis det blot var et menneskes værk, var det jo bare vanvid. At slå så mange mennesker ihjel – det må kun en retfærdig gud. Ikke mennesket Kursputin.

Du skal overbevise ham, og du har netop fundet en person, som kan hjælpe dig. En ægte profet. En åndelig dreng. Er han en engel? En frelser? Du kan mærke, at han bærer en opgave, han endnu ikke selv har fattet.

Men du har glemt, hvem han er! Forbandet være det! Det er straffen for dit hovmod! Men du må ikke give op nu...

GRIGORY KURSPUTIN

Du kan ikke genkende hans ansigt. Han virker fremmed. Du ser op på ham. Der er kun kulde i hans øjne. Du vil have et svar af ham (du ved ikke om hvad? Hvad var så vigtigt, at få svar på?), men han nægter. Du skal tie, og gøre din pligt. Allah er stor, og du kan ikke evne at fatte hans plan. Du bider ydmygelsen i dig. Du ved, han på sin vis har ret. Allah er stor, og da I udfører hans gerning, så er det ikke din rolle, at være kritisk.

Men du ville gerne have svar på mange ting. Du gik alene op til hans sted, klippeafsatsen under solen. Du sad i lang tid, sunket hen i dig selv. Hørte kun vinden, mens du mumlede ord til Allah, en bøn om at give dig tro og styrke til at fortsætte. Fortsætte hvad? Befrielsen af alle muslimer fra Vestens greb. Du husker forsøgene med giftgassen. De endelige forsøg. Mænd spærret inde. Du kender dem ikke. Du har fået at vide, de er fjender, fanget i andre lande Du så gassen virker på dem. Det bragte spørgsmål. Hvor mange skal dø? Spurgte du. Hvor mange? Ikke oprevet, men køligt, roligt, som ville du bare gerne have styr på de relevante data. Som du sad på klippeafsatsen, vidste du med dig selv, at det havde oprevet dig, at se de mænd dø, fulde af angst. Nu sad du og ventede på svar fra Allah. Du ventede tålmodigt.

MATTIAS BORK

Hvordan kunne du glemme ham?! Den unge knægt fra Europa. Han virkede så dum og naiv, da du først mødte ham. Han troede på det gode i mennesket – og lod til at være bare endnu en, som Kursputin havde besnakket. Drengen var en logrende hund, som du mest havde lyst til at sparke, så den ikke savlede på dig.

Men der skete noget med tiden. Du begyndte at blive i tvivl. Var han virkelig så dum – eller var han i virkeligheden bare helt ren? Han var så umiddelbar og i balance. Han blev aldrig vred eller anklagende, og selvom der var grænser for, hvad man kunne sætte ham til, så stod han altid ved sit ansvar.

Det gik op for dig, at han kunne være sendt til dig, for at teste din barmhjertighed og forståelse. Han var så forskellig fra dig, men helt inde ved kernen var I ens. I troede på godheden. Og måske var det dig, der havde misforstået profetens ord. Måske var denne enfoldige dreng den virkelige profet?

ANYA – KURSPUTINS KONKUBINE

Nu husker du hvem hun er. Du har forbandet hende mange gange. Hun forførte Kursputin og fik ham til at glemme sin plads. Hun var hans skøge. En lille dum pyntedukke, gennemsyret af vestligt forfald. Hun påstod, at hun var muslim, men hun gik aldrig med hijab eller sagde sin salah. Du antog hende for blot at være en vantro, selvoptaget gås.

Men en dag, da du havde taget mod til dig, og anbefalet Kursputin at stoppe med at se hende, så han på dig og spurgte: »Skræmmer Anyas smil dig, min triste Mira? «

Du forsvarede dig med Qu'ran tekster og floskler og blev mere og mere rød i hovedet. Anya havde glæden ved livet. En glæde du ikke havde set, siden du var sammen med dine rigtige søstre. Hvorfor havde du altid været den bekymrede? Du var næstingst. Du skulle bare have levet livet. Men Allah forbandede dig med indsigt og det efterlod ingen plads til glæde ved livet.

Pludselig gik det op for dig, at det ikke var Anya, du hadede...

FRYGT

Du drømmer meget sjældent, kan du huske. Og næsten kun mareridt. Men denne drøm var lidt anderledes. Du havde et lille hus og en masse børn. Du lavede ikke kemiske eksperimenter – du lavede mad. Du smilede og så ud på gaden hvor dine børn legede. De råbte og lo. Piger og drenge. Uskyldige og glade.

Pludselig ser du en mørk sky rulle henover gaden. Du kan med det samme genkende den. Det er en gassky. Pludselig ændrer lydene fra dine børn sig. De begynder at skribe. Nogle begynder at tæske løs på hinanden, andre flår deres egen hud af eller slår hovedet ned mod asfalten.

Du går udenfor og betragter dem. »Det er Allahs vilje,« siger du forsigtigt mens tårerne triller ned ad dine kinder.

»Nej det er din vilje! Du er ikke et guddommeligt instrument. Du er en simpel morder,« lyder der en stemme bag dig. Det er din mor stemme. »Er mit liv syndigere end dit, lille Mira?« siger hun, mens gasskyen ruller nådesløst hen imod dig.

Da du vågner, har du kastet op ud over det hele.

HAD

For nogle år siden var du i Afghanistan. Du gik rundt i en flygtningelejr, der hed Boldak. Der boede 100.000 mennesker, som ventede på at komme over grænsen til Pakistan. Der var ingen nødhjælp. FN så dem ikke som flygtninge, fordi de stadig var i deres hjemland – og de var heller ikke internt fordrevne, for der var jo fred i Afghanistan – sagde amerikanerne. De fleste af disse folk var netop flygtet fra de amerikanske angreb. En mand viste sine sår frem. Enhver kunne se, at de stammede fra kemiske våben.

Men deres chance for at komme over grænsen var nærmest lig nul. »Grænsesoldaterne skal have \$300,« fortalte en kvinde mig.

Der var masser af elendighed, men det der gjorde mest ondt, var da du så en mand begrave sin 8-årige søn, som var død af en simpel lungebetændelse.

Så meningsløst... Ingen af disse mennesker havde nogensinde båret våben. Hvad var deres synd? Hvorfor skulle de straffes?

LÆNGSEL

Du har truffet så mange frygtelige valg. Du forlod din familie af egen vilje, da du kun var syv. Siden har du forsøgt at betale tilbage for det valg. Du kan huske, hvor taknemmelig du var for at imamen tog imod dig. Gav dig et hjem, mad og en uddannelse... men ind imellem spørger du dig selv, om prisen ikke var for høj. Du forlod din mor og dine søstre. I dag er du sikkert den eneste, der lever. Du hadede dem dengang, og nu er det for sent at fortryde.

Du har viet dit liv til at kæmpe for de svage. Kæmpe mod overmagten og undertrykkerne... men kommer du tættere på din mor af det?

Du kan huske, at du har fortalt Kursputin om din længsel. Han fortalte, at da hans gruppe forlod Afghanistan, skulle hver mand skære halsen over på sin kone og sine børn. Først da kunne han komme med Kursputin. Først da var han klar til at kæmpe for sit folk.

»Der er ikke plads til egoisme i denne krig. Egoisme er vores fjendes største svaghed. Den må vi hæve os over...«

Du er ikke sikker på om historien var sand, men dengang lyttede du bare mere ærefrygt. Lige nu kan du se, at du må opsøge Kursputin igen, og fortælle ham, at han tager fejl. Du må stoppe ham.

TROEN

Du sidder og ser et videobånd. Det er Osama Bin Laden, der taler ind i en mikrofon. Han har et mildt og varmt ansigt, men du kan se smerten i hans øjne. Du har tvivlet på din styrke efter at have set lejrene i Afghanistan.

»Vi er terrorister og terrorisme er vores betroede ven. Med ydmyge ressourcer og militære midler kunne Mujaheddin ødelægge en af de væsentligste krigsmaskiner i verdenshistorien. Vi frygter ikke længere de såkaldte super-magter. I Somalia lærte vi, hvor svage de amerikanske tropper er. Så snart 80 mand var døde, trak de sig tilbage. Ingen af os kan stoppe op og græde, hver gang de dræber 80 af vores brødre og søstre. Vi må kæmpe videre hele tiden. For deres angreb er konstante og nådesløse.«

»Mine brødre og mine søstre. Allah, stor er han, har givet os et ansvar. Vi må bekæmpe ummas fjender og undertrykkere. En million irakiske børn er døde i løbet af først isolationen og dernæst besættelsen. Selvom så deres leder havde forrådt Allah og profeten og gjort Baath partiet til sin gud, hvorfor skal børnene så straffes? Hvorfor udsultede Amerika dette land i mere end ti år, for så at levere den sidste hånlige ydmygelse? Som amerikanerne straffer vores børn, må vi straffe deres. Hvad ellers vil de forstå?«

KURSPUTIN

Dette må være år siden, tænker du. Det fylder dig med en følelse af stolthed. Han havde taget dig med til sit sted. En klippeafsats under den brændende sol. Du havde længtes efter det. Du vidste at det før eller siden ville lykkes dig, Allah er stor.

Du har talt til ham om Allah, du har indviet ham i hans pligter. Du ser over på ham, du giver ham hans navn, Al-Khursaim ir Fellah, Lykkens Profet. Du har omvendt ham til Allah. Han har set, at han allerede tjente Allah, og har adlydt hans bud. Nu bekender han sig. Han bliver født igen. Dit barn til Allah.

Allah er stor. Denne helt enkle sætning. Den er svaret på ethvert spørgsmål. Der må trædes mange skridt, for at nå det svar. Du ved, du kan være stolt, nærmest hovmodig. Al-Khursaim ir Fellah er den mægtigste, du har kendt på jorden. Men Allah er altid større. Altid større. Enkeltheden i den sandhed slog dig den dag med sin fulde styrke. Du følte stor lykke ved det, og det var svaret på, hvilket navn du skulle give ham. Al-Khursaim ir Fellah. Ikke bare for din lykke, men for den lykke han vil give alle troende.

1. AKT START

Du kan ikke huske dit navn. Du kan ikke huske, hvem du er. Din hals og dine lunger føles ru. Du stirrer op i loftet fra en hospitalsseng. Du er fastspændt. Du har smerter i hele kroppen.

Der ligger 5 andre på samme stue. Du kan genkende tre af ansigterne, men du har ingen anelse om, hvor du kender dem fra. Du har en stærk fornemmelse af, at mindst en af dem betyder rigtig meget for dig. Det er ikke kærlighed. Det er noget større end det.

Du skal overbringe en besked til nogen. Eller rettere: et budskab! Det er vigtigt. Tiden er ved at løbe ud. Men du kan hverken huske budskabet eller modtageren.

Det er frygteligt at have glemt det hele. Du kan mærke at du har mange ting i dit hoved. Du ved meget – og du ved meget, der er værdifuldt. Du bliver nødt til at huske det. Det gælder mere end dit eget liv.

1. AKT SLUT

»Kære Mira,

Dette er den sidste besked, du får fra mig i min nuværende form. Næste gang du hører min stemme, vil det være i en langt vigtigere sammenhæng. Jeg er meget taknemmelig for de mange samtaler vi har haft, og det har været en fornøjelse at se dit store religiøse engagement, men det er på tide, at du forstår, hvad dette i virkeligheden handler om.

Det handler om frygt. Det handler om vores eneste våben mod overmagten. At vi har så lidt at miste er deres største rædsel. Derfor hader de os... de skal kvæles i deres egen frygt!

Det handler ikke om Gud, Allah eller kosmiske energier, lille Mira. Det handler om mennesket. Mennesket som dyr.

Vid at du stadig har min kærlighed, og hold dig væk fra tætbefolkede steder resten af dit liv.

Din Grigory«

Du husker, hvor meget du græd, da du læste dette brev.

2. AKT START

Du kan huske forskellige steder i Argana Karastan:

ASTANA:

Hovedstaden i Argana Karastan. Her har du været til konferencer og møder, men du har ikke noget kendskab til byen.

UFRA BJERGENE:

Du har kørt rundt i området er du sikker på. Du mener, at du har talt med Kursputin herude.

MIRA MISUARIS ØRKEN-DRØM

Du skal nu køre en lille drømme-sekvens for spilpersonen Mira. Du skal fungere som biperson og styre forløbet i en kort scene. Når I er nået til slut-punktet, skal du give spilleren kortet: "Miras sidste erkendelse".

DU SPILLER MIRAS MOR

En hærget filippinsk prostitueret som døde af underlivsbetændelse. Hun er vendt tilbage som et blegt, halvdræbt lig.

SITUATIONEN

Miras mor kommer for at bede om tilgivelse. Hende og Mira befinder sig i en uhumsk gyde, som var Miras barndomshjem. Mira vil have hende til at omfavne sig.

A) HVIS MIRA NÆGTER

Mira vender sig fra sin mor og løber ud af gyden. Her er en port, hvor en mandlig kraft nægter hende adgang. »Du er uheldig. Din mor er luder,« siger en stemme. Så slutter scenen.

B) HVIS MIRA IMØDEKOMMER

Mira går hen for at omfavne liget af sin mor, men det bliver til støv i hendes arme. Mira opdager at hendes søstre kommer nærmere og ender med at omfavne og trøste hende. Scenen er slut.

MIRAS SIDSTE ERKENDELSE

Nogle spørgsmål sidder tilbage i dit hoved. Prøv at besvare dem – du må gerne skrive på kortet her.

Hvad er din livsdrøm?

Hvilken læresætning har du hidtil levet efter?

Hvad er din største frygt?

Hvad ville ødelægge dig?

Hvad ville gøre dig lykkelig?

FRA DIN BARNDOM

Du burde slet ikke kunne huske det, men paradoksalt nok, er det nu noget af det, som står klarest.

Du kan ikke have været mere end 1½ år gammel, og din mor var for en gangs skyld ikke hjemme en aften. Din far skulle passe dig. Men du sov vel bare. Det var efter aftensmad og godnathistorie.

Du kan ikke huske, om da havde sovet, men du husker, at det pludselig går op for dig, at du er alene. Du begynder først at græde lige så stille, men til sidst skrider du af dine lungers fulde kraft. Du skrider og skrider og skrider. Du kan ikke selv høre det, men du kan mærke det i din hals.

Du husker det som om der aldrig kom nogen, men du vågnede næste morgen på skødet af din mor. Du kunne stadig ikke se din far nogen steder. Du så ham vist aldrig mere.

FRA DIN UNGDOM

Du kom hjem fra skole. Du må have været 11 år gammel. Der lå en kuvert i postkassen. En meget grim håndskrift havde skrevet "Mattias Bork" udenpå. Det gav et sug i maven på dig. Der var noget bekendt ved håndskriften.

Du smækkede hoveddøren og smed din taske i gangen. Du satte dig ind ved spisebordet. Lagde kuverten foran dig. Kuverten var poststemplet i München. Du boede i Hamborg. Du kendte ingen i München.

»Din far blev kørt ned, lille Matti,« havde din mor grædende fortalt dig, da du første gang spurgte efter ham som 3-årig.

Du åbnede kuverten og trak brevet ud. Du så kun den første linie: »Min kære søn...« så foldede du det pænt sammen. Med sirlig hånd rev du den første strimmel af og puttede den i munden. Derefter den næste og den næste. Da både brevet og kuverten var væk, gik du ud på toilettet.

Det tog lang tid, før du var færdig med at kaste op.

DIT ERHVERV

FN repræsentanten rækker dig et lommeterklæde. »Der er pebermynte på – det tager den værste stank!« Du kigger ud af bilruden og ser dem vandre af sted i stimer. Ingen af dem har pebermynte-stænkte lommeterklæder at tage op for næsen. De ældste har boet i stanken i 13 år. De fleste er født i den.

Den uniformerede mand trykker din hånd. Du havde forventet et hårdere håndtryk. Et håndtryk fra en mand, men på trods af hans brede skuldre er den skævtmildende officer en forsigtig håndtrykker.

»Vi kan ikke lade dem vandre. De bærer alle sammen på så meget sygdom, at det ville udløse en katastrofe. I må behandle dem her på stedet, og så må Gud tage sig af resten. De skal ikke ind i bebygget område.«

Du ved at manden har ret – så længe man blot betragter dem som en gruppe. Som kvæg. Men lige nu står du og ser lige ind i øjnene på en mand. Han kan være på din alder, men han ligner en bedstefar. Han holder dit blik og uden ord kan du høre ham spørge: »Hvorfor må jeg ikke leve?«

GASSEN

Du ser rædslen i hendes øjne. Hun forsøger at virke rolig. Fattet. Forløst. Men det er løgn, for hun er bange. Rædselsslagen. Så kan du ikke holde vejret længere og du tager den første dybe vejtrækning. Det svider først i næseborene, derefter i ganen. Halsen er allerede følesløs...

Så begynder du at forstå. Hun vil bare gå fra dig. Hun forsøger bare at stode dig fra sig. Du hader hende, hader hende hader hende...

»Lille Matti, se på mig. Jeg elsker dig jo bare. Er du helt holdt op med at tænke på din mor?«

Så kommer du til dig selv. Du har haft hallucinationer. Gassen ramte dig for lidt siden, og du har bare stået og stirret ud i luften. Men det var ikke din mor du så på – det var hende. Mira... Du må ikke lade hende dø sådan her. Hun mangler det sidste. Det vigtigste. Kun du kan give hende den ro hun behøver. Du vil hurtigt over til den bevidstløse krop. Du hører skud i det fjerne. Nogen råber om hjælp.

»De kommer, de kommer!«

DIN MISSION

Du sidder og bumler bag rattet på en lastbil. Du smiler lidt for dig selv, for du kan huske at mor var nervøs for, at du aldrig ville lære at cykle. Og her sidder du, halvsovende, i en 7,8 tons Iveca Turbo og glider henover landskabet som en måge i flugt. Du har truffet en beslutning, kan du mærke. Og det føles godt.

Dette er den sidste ladning, har du fået at vide. Fabrikken skal lukke snart. Du har forsøgt at få svar. Kursputin, Kursputin svarer de blot. Du bør tale med ham en dag. Han må vide noget, som ingen andre ved – men han mangler en brik i sit spil. Han mangler dig...

Du er ikke blot en buddreng. Du er ikke bare et stykke værktøj. Intet menneske er blot et middel. Vi er alle et mål i os selv.

MIRA MISUARI

Du ved at ingen andre kan se det, men hun er mild og varm. Alle frygter hende, hører du. Du gør ikke. Og det er ikke fordi du ikke kender til frygt – men du kender også til mennesker. Du kan se verden fra hendes sted, med hendes øjne. Hun har brug for dig, det er tydeligt.

Hun byder dig ind på kontoret. Hun skænker selv teen, og allerede inden hun får skubbet koppen over mod dig, mærker du den søde duft som kærtegn. Hvilken måde at kærtegne andre på. Med en kop te. Men det er åbenbart alt hun evner.

Du ser på de mange papirer og hører på de mange argumenter, beklagelser, formaninger ... ord, ord, ord. Du burde bare gå over til hende og give en hende et kys. Se dybt ind i hendes sorte øjne og fortæl hende, at hun er tilgivet. Hun ville sige: »Hvem er du til at tilgive nogen som helst,« - og du ville svare: »Jeg er et menneske,« Det er ikke mere indviklet end det.

Men du gør det ikke. Ikke nu. Ikke endnu.

ARJAN KARIMI

Det går pludselig op for dig, at du har set den mand før. Du har ikke talt med ham, og du tror heller ikke han ved hvem du er. Du har set ham til en større sammenkomst af mennesker. Er han indflydelsesrig? Det må han næsten være, for han stod sammen med pingerne, kan du huske.

Der var noget med olie, kan du huske. Måske han var fra UNOCAL, den amerikanske olie-gigant.

Du kan huske, at han talte med Kirsan Ilcan, Aktaus borgmester og en af landets mægtigste mænd.

Du spurgte en, du var sammen med, hvem det var --- var det ikke fordi du havde set ham et andet sted?? I en flygtningelejr, måske? --- Navnet ringede ingen klokker, men du kan stadig huske det: Arjan Karimi.

GRIGORY KURSPUTIN

»Jeg tilskriver dig så megen værdighed, at jeg går ud fra, du er her af egen fri vilje,« sagde han til dig. Han var terrorist-lederen Kursputin, og det er ikke lang tid siden, du mødte ham første gang. Alligevel kan du dårligt huske, hvordan han så ud.

Du nikkede bare og smilede lidt skævt.

»Du er jo idealist. Det lyser ud af dig. Men du er ikke en helt almindelig idealist... en dag, når jeg har mere tid, må vi tale lidt mere sammen.«

Du kan høre, at det ikke bare er lir han fyrer af, men du forstår det ikke. Hvad ved han om dig?

»Først må du hjælpe os. Vi har brug for de samme vilkår, som de folk, der vil odelægge os. Vi må have medicin.«

»Jeg er her ikke for at dømme,« flyver det ud af munden på dig. Du bliver helt forskrækket og skal lige til at holde dig selv for munden, men en sidste sætning undslipper alligevel dine læber: »Jeg er her for at frelse...«

Kursputin ser på dig. Han griner ikke af dit tåbelige udsagn. Hvorfor?

FRYGT

Du ved, at du har hjulpet mennesker i nød. Du kan huske at give piller og forbindelse til sårede og syge i en landsby nede sydpå. De elskede dig og du var der mindst en gang om måneden.

»Du er profeten fra Vest,« havde en af de gamle mænd sagt til dig og grinet. Men der var et gran af alvor. Det forpligtede.

Du husker, at du stod og diskuterede med et par soldater. Ville de udrydde landsbyen? Eller bare jage folkene på flugt? Du vidste, at du måtte gøre noget.

»Jeg kan hjælpe jer også,« sagde du på rystende arabisk. »I skal bare komme, så kan jeg hjælpe jeres folk. Men så skal I lade byen være!«

Når du tænker tilbage på det, fatter du ikke at du havde modet, men du husker også tydeligt, at du ikke følte dig som en modig mand på det tidspunkt. Tværtimod har du aldrig været så bange i dit liv.

De gik med på handelen... men den blev godt nok udvidet. Du skulle gøre flere ting for dem - du er ikke sikker på hvad.

HAD

Dette er ikke så lang tid siden. Du hører i nyhederne hvordan alle fordømmer den seneste terrorbombe. 26 døde, heraf 12 skolebørn. Kravet om hævn. Om straf. Om udslettelse.

Men på dit bord ligger nogle Amnesty rapporter, som du skal smugle ud af landet. De handler om fangerne. De illegale... Mens politikerne bliver mere og mere selv-hellige på TV'et bag dig, bladrer du gennem papirerne:

»Needles introduced under nails were also reported. However, no after-effects of needles were reported.«

»Broken teeth as a consequence of beating were seen in many cases. In several cases teeth were missing (not related to beatings) probably a consequence of nutritional deficiency.«

»Burning: a 27-year-old farmer and driver named Ilmi Përteshi M-44 reported that while lying in bed in the Astana Central Prison Hospital he was beaten daily by Karaman prisoners and the guards. And sometimes the tormentors would place pieces of paper between his toes and then set the paper ablaze. Consequently the skin between his toes became red and blistered.«

LÆNGSEL

Papa Was a Rolling Stone

It was the third of September.
That day I'll always remember, yes I will.
'Cause that was the day that my daddy died.
I never got a chance to see him.
Never heard nothing but bad things about him.
Mama, I'm depending on you to tell me the truth.

And Mama just hung her head and said,
"Son, Papa was a rolling stone.
Wherever he laid his hat was his home.
(And when he died) All he left us was alone."
"Papa was a rolling stone, my son.
Wherever he laid his hat was his home.
(And when he died) All he left us was alone."

Hey Mama, I heard Papa called himself a jack of all trades.
Tell me is that what sent Papa to an early grave?
Folks say Papa would beg, borrow, steal to pay his bills.
Hey Mama, folks say that Papa was never much on thinking.
Spent most of his life chasing women and drinking.
Mama, I'm depending on you to tell me the truth.

TRO

Du husker mange passager fra Bibelen – især Mattæus evangeliet...

*Pilatus spurgte dem: »Hvad skal jeg så gøre med Jesus, som kaldes Kristus?« De sagde alle: »Han skal korsfæstes!« Han spurgte: »Hvad ondt har han da gjort?« Men de råbte blot endnu højere: »Han skal korsfæstes!« Da Pilatus så, at der ikke var noget at gøre, men at der tværtimod blev uro, tog han noget vand, og i skarens påsyn vaskede han sine hænder og sagde: »Jeg er uskyldig i denne mands blod. Det bliver jeres sag.« **Mat27v23-25***

*Og de, der gik forbi, spottede ham og rystede på hovedet og sagde: »Du, som bryder templet ned og rejser det igen på tre dage, frels dig selv, hvis du er Guds søn, og stig ned fra korset!« Også ypperstepræsterne og de skriftekløge og de ældste hånede ham på samme måde og sagde: »Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse. Han er jo Israels konge, lad ham nu stige ned fra korset, så vil vi tro ham. **Mat27v40-43***

*Men fra den sjette time faldt der mørke over hele jorden indtil den niende time. Og ved den niende time råbte Jesus med høj røst: »Eli, Eli! lemá sabaktáni?« – »Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?« **Mat27v46-47***

KURSPUTIN

Da du så billedet gik der et sug gennem maven. Et kort øjeblik troede du, at det var din far! Efter alle disse år. Nu havde du chancen – endelig.. Du elsker ham. Elsker ham, for helvede! Du gisper efter vejret...

»Ja. Han er skræmmende at se på. Sjovt hvordan man altid kan kende en rigtig Satan på udseendet. Tænk bare på Hitler og Stalin og Saddam. De ligner fandme alle sammen hinanden.« siger den amerikanske officer.

Du ser op på ham. Han smiler og lægger faderligt hånden på din skulder. Han er her for at bede dig holde øje med spor, der kan føre til terrorist-lederen Grigory Kursputin.

»Men bare rolig... vi skal nok få fingrene i ham. Vi trækker altid det længste strå i den sidste ende...«

»Fæhoved,« mumler du for dig selv – mens soldaten smiler misforstået indforstået.

1. AKT START

Du kan ikke huske dit navn. Du kan ikke huske, hvem du er. Din hals og dine lunger føles ru. Du stirrer op i loftet fra en hospitalsseng. Du er fastspændt og det er ikke til at komme fri.

Der ligger 5 andre på samme stue. Du ved, at du kender i hvert fald et par af dem. Du kan huske to af ansigterne helt tydeligt. Men du kan ikke huske, hvem de er.

Pludselig får du fornemmelse af, at du ikke kan ligge her. Nogen har brug for dig! Du skal beskytte nogen. Du er lige ved at gå i panik, da det slår dig, at dem du skal passe på, måske er nogle af dem, som er her på stuen med dig. Hvis du bare kunne huske hvem. Og hvad du skal beskytte dem imod...

Du er ikke en mand, der forvolder smerte. Det ved du. Du er en mand, der hjælper. Tror du i hvert fald. Eller er din manglende hukommelse betinget af et enormt traume? Har du gjort noget galt?

1. AKT SLUT

Du kan huske, at du skulle til en stor international konference i Aktau. Præsident-kandidaten Kirsan Ilcan skulle holde tale, og du ville have en god mulighed for at møde en masse betydningsfulde folk i Argana Karastan.

»Rygtet vil vide, at han har lavet handler med Kursputin,« hvisker en mand til dig, mens Kirsan Ilcan er ved at gå op på scenen. »Han er den mest korrupte skiderik det her lorteland kan støve op – og det siger sgu' ikke så lidt!« Manden klapper, mens han hvisler ordene til dig.

»Kursputin.« siger du stille, mens du smager på navnet...

»Han bliver den nye Bin Laden. De siger, at han har gang i en sindssyg plan. Noget der vil få Twin Towers til at ligne en drengestreg.« siger manden og hæver sit vinglas. Det er ikke fordi du har talt efter, men det er vist hans fjerde glas på et kvarter...

2. AKT START

Du kan huske forskellige steder i Argana Karastan:

ASTANA

Du har boet i hovedstaden. Du har besøgt en del offentlige kontorer her og kan sagtens finde rundt. Du har også besøgt flygtningelejre i området.

AKTAU

Her har du engang boet på hotel. Du kan ikke finde rundt her, men du kan huske, at du var til konference på hotellet.

UFRA BJERGENE

Du har kørt rundt i området. Du har besøgt flere landsbyer – men en af dem har du været i mange gange.

MATTIAS BORKS ØRKEN-DRØM

Du skal nu køre en lille drømme-sekvens for spilpersonen Mattias. Du skal fungere som biperson og styre forløbet i en kort scene. Når I er nået til slut-punktet, skal du give spilleren kortet: "Mattias sidste erkendelse".

DU SPILLER MATTIAS FAR OG MOR

Far er en drukkenbolt og mor er en hysterisk harpe.

SITUATIONEN

Mattias går rundt i en ørken. Det regner og alt er mørkt. Pludselig ser han sin far. Han har aldrig set ham før, men der er ingen tvivl. Faderen vil have Mattias til at tilgive ham. Pludselig hører han sin mor stemme bag sig. Hun fortæller, at faderen har svigtet dem begge. Mattias skal slå ham.

A) HVIS MATTIAS SLÅR HAM

Faderen falder til jorden og bliver hulkende ved med at bede om tilgivelse. Hvis Mattias slår videre forsvinder han og scenen slutter.

B) HVIS MATTIAS TILGIVER SIN FAR

Moderen begynder at græde over, at Mattias har svigtet hende, mens faderen dør i Mattias arme. Mattias mor forsvinder i mørket. Scenen er slut.

MATTIAS SIDSTE ERKENDELSE

Nogle spørgsmål sidder tilbage i dit hoved. Prøv at besvare dem – du må gerne skrive på kortet her.

Hvad er din livsdrøm?

Hvilken læresætning har du hidtil levet efter?

Hvad er din største frygt?

Hvad ville ødelægge dig?

Hvad ville gøre dig lykkelig?

Adressebog med FN-kontorer og offentlige myndigheder i Aktau og Astana.

En tom pakke cigaretter.

Et krøllet foto - et stykke er revet af.

Et moderne herreur.

En nøglering med Disney-motiv.

Et taktisk kort over Petrapavlovsk.

En mini-koran.

Et gammelt sæt spillekort